

М.СКРИПНИК

ВСТАНЬ ІЗ
МОГИЛИ,
БОЯНЕ!

М.С К Р И П Н И К

Дипл.- Инж.

" В С Т А НЬ И З М О Г И Л И,
Б О' Я Н Е ! "

В и д а в н и ц т в о " М Л И Н "

Л о н д о н - Г а г а

1983

I. К О О Р Д И Н А Т И

З А С П І В

Срібнокрилі Альбатроси
Буревій мчить в океан!
Ні, не в пристані Каноси –
Парус мій – лети ж в оркан!
Хай же хвилі б'ють ударом,
віс Демон, Вій, Ваал !
Не скорюсь!.. Не Яничаром!..
На гребнях – в Дев'ятій Вал!
На Печерську, над Подолом –
на Розп'ятті – „ЗАПОВІТ“ !
Я шукаю – з Марком Полом –
як Запілля – Вільний Світ!
Вибив з рук шаблі останні
рідний Каїн – Герострат...
Гугенотів на світанні
нищить скрізь фанатик-кат!..
Вбили Ренесанс Містралі...
Знов в неволі „Малорос“...
У всесвітній Школі – Далі ,
капітаном стань матрос!..
І змаганням, боротьбою
загартуй свій Дух і Меч !
Щоб в останньому двобою
переміг Наказ Предтеч!
Стрінеш грізні лиха й скрути
і смертельний подих-жах!..
Та не матимош отрути
ні у серці ,ні в думках!
Зникне терор канібалів:
світ Злоби, Насильств, Облуд!
До своїх Святих Скрижалів
поверне твій Рідний Люд;
Прошумлять комун тайфуни,
а до Сонця, крізь туман –
вітром повний парус шхуни
полетить на свій Лиман!
Там – під прапором Тризуба –
буде бій – за Рідний Край!
Воскресіння жде? Чи згуба?
Скажеш: „Край чужий – „ GOOD BYE ! “

Київ, 1920 рік.

- I -

ПЕРЕД ПОРТРЕТОМ НАРЕЧНОЇ

Мов до Пречистої Діви устами
тихо до Тебе хилюся...

В Царство Краси розчинилися Брами:
слушаю...бачу...молюся...

Будь мені присно, с світло Царівно,
Музю збуджених мрій!

Пісня глетить — мов Жар-Птиця чарівна —
з неба блакить, у Вирій!

Вдарятъ акордом в душі усі струни,
встане з Могили Дажбожич-Боян!

Громом покотять воскреслі Перуни,
казку — билину розкаже Курган!

Збудим минувшину, пилом припалу,
створим мотиви сучасні ,
а на майбутнє — з уяв ідеалу —
витчем мережки прекрасні!

Вранці скупаємось з Сонцем у морі,
човен помчить уночі в океани!

Вкриються хмарами місяць і зорі —
шлях наш освітять вулкани!

Пійдем, де тужить життя за творцями,
з серцем палким і шукаючим оком...

Будем розмови вести з мудрецями
станемо друзьми з пророком!

Блискавки дум, почувань перлини,
Всесвіту Дух — у піснях відіб'єм!

Творчо-бурхливій Душі України —
на Вічну Славу — Корону скусм!

.....

Прагну ...до Діви... душою, устами...

В серці — веселкою — щастя!

Станула Вічність до Райської Брами :
кличе Прочан до Причастя!...

Берлін-Шарлотенбург, 1923 рік.

Д А Р У Н О К Д А Ж Б О Г А

Стрінув Тебе в повітрі... „на крилах качелі”...
Як воскреслий малюнок — портрет Ботічелі...

І як сяйво Корони — Твої кучері золоторусі ,
І краса гармонійна, класична — у кожному русі...

І палка, життєрадісна, приязна, гарна вдача,
(бо козацька кров в жилах тече гаряча !)

І думки Твої так щиро сердні, одверті, чесні,
як проміння — з блакиті очей — піднебесні...

І слова ,що голублять, чи гострі, гіркі — незабутні
І Душі — Твій привабний Магнет всемогутній ...

Я прийняв як Дарунок Дажбога, як ДОЛЮ,
що до ЯВІ — послав мені Пару : ОЛЮ !

Дав Наказ: „Це Тобі Ідеал і Земне Призначення!”
Знав: не буде ніколи від Нього пробачення,
Якщо Ми нашу зустріч і перше побачення

Не збагнем як космічний, досмертний шлюб!
Як вимогу сердець, наших мрій, наших губ...
І як Прошу до Вічності, де нас кличе Тризуб!

Дулін Гай, Кролевець
1913 рік.

Мантон, Франція
1982 рік.

ПОБРАТИМ ЮРКО ДУБНИЦЬКИЙ

Ми сиділи з Тобою в однім класі, на парті.
Ти завжди був якимсь незвичайним, апартним:
десь загублений в хмарах, в майбутнім? в минулім?
і захоплений серцем гарячим і чулим:
то у постать трагічну свого Мітридата,
то у велич стоїчну сусіда—Сократа,
то в красуню — Княгиню Тъмутараканську,
то у казку—легенду стародавню—поганську,
що бреніла над берегом нашим Понтійським,
поміж Сходом Європи і Степом Азійським!
І юнацька Душа — мов тремтіла , в чеканні:
прагла вибухнуть полум'ям — у великім завданні!
Свою Долю знайти і Призначення—Жертву!
Полетіти у битву, у лицарську, одверту!

.....

Вдарив Грім!... розвалилися армії, фронти
і червоними півнями, з силуетами Гонти,
прокотились Землею пожеж гурагани...
І воскресли з „Розритого Льоху“ жупани:
сірі, сині, шлики і червоні і чорні,
січові, гайдамацькі, сердюцькі загони!
Заблищала над Кисвом знов Булава!
Та... справдилися віщи Пророка слова:
„Що в огні Її збудять — Окрадену Мати!“
Й заженуть у казарні комун, в каземати!...

.....

Чи згубили Ви розум? Чи не мали Візії?
Як вели бойові січові дивізії
в Мотовилівку... в Церкву Білу?!...
Як копали Землі своїй Прірву—Могилу!...
Дзвін Софії не чули? Ні Святого Юра?
Став Пророком для Вас Масон—Петлюра?
Паолей—Сіон наказав Директорії
з Рідних Хат поробить Крематорії...
Свою Владу— Козацько—Гетьманську
зненавиділи більш як московсько—ханську!
І за ласощі крадені, за чужі десятини —
продали Ви і Волю й Честь України! !...

Та ідолів чекали на „Заслужену Кару”!
Зголоднілих вовків безпощадну отару:
Мурав'йова злочинців – Москалів-чужинців
надіслав „Друг з Кремля”... визволять Українців...
І загнав усі „зрадницькі, голубі ешалони”...
за дроти у Табори... за далекі кордони...
.....

У той час – мій Юрко – спалахнув вулканом !
Землю Рідну свою, так безмежно кохану,
боронив Він і в школі, і в сільській хаті,
від чужих ворогів, своїх Марків Проклятих...
гострим словом , немов би мечем Пророка,
Він картав безпощадно їх кожного крока,
всю брехню і облуду і підлу зраду
літератів беззубих, що засіли у Раду,
у Центральну... та молились на чернь-голоту,
Княжий Хрест і Блакитъ Золоту – санкульоту
віддали на костри... на онучі... на глум!...
О, який безконечний гнів і ... сум ...

я ловив в Його сіро-блакитних очах!
(по безсонних, напружених вартах-ночах!)
О, як тиснув – в розпуці – свого кулемета,
коли чув про злочинства і Хама й Пролета!...
у Загоні Його – у Державній Варті –
всі корились наказам Степової Спарті...
Був незримим Вождем для усіх-Верниволя!
І пекельним огнем і ганьба, і неволя
так палали, що тільки у зливі-потопі
їх хотілось згасити... в Новім Конотопі!...
.....

Зрозуміли агенти, шабашгої та Брути,
що Тебе не зломають їх брехні-отрути...
Заманили підступно – на страйк – в винокурню,
і за плату продажну, і удову, і шкурну:
ЗЕМЛЯКИ ТЕБЕ В СПИРТІ СПАЛИЛИ... В ЦИСТЕРНІ!...
на потіху Москві... й здичавілій черні...
А Прапори- подерті на шмаття – золоті й блакитні
покидали із реготом диким на зарище-смітник!...
.....

Твою Смерть – не святили Отці поминальним кадилом...
і не ладаном пахло в повітрі... людським, смаженим тілом...
.....

Втнув промову „За Спільну Вітчизну!” агент із Москви-комісар, і „за доблесь” свою пролетарську дістав нагороду яничар.... Розійшлися селюки по хатах, оп’янілі , немов би з весілля... Традиційне для всіх Вавилонських рабів „у чужому пиру похмілля”...
.....
Збожеволіла Мати Юрка... Його ж Батько – мов Дуб по грозі –
заломився...
Відійшов від громадської праці (Він Староста був) ,
наче б в інші світи задивився...
в панорами з недавно-минулої , жовчної далі...
де Дідів Його – за Коліївщини – теж Земляки садовили на палі...
.....
Хто ж поставить Тобі - Побратиме Юрко! - у серцях Монумент??
Хто – в співзгучній пошані – похилить чоло хоч на мент?
Хто згадає – не в позі із фраз – пустослівно-невтральній,
що Ти Лицарем Був і Гетьманцем, з Чистим Серцем, Криштальний!
Відцурались Тебе – як буржуя ! – сліпаки, чабани-демократи,
і вважають, що Ти „є чужим ім по духу” – звироднілі аристократи...
Не згадає про Тебе й волюнтарно-нацистське перо Донцова ...
а мовчанка у інших Лже-Вождів – випадкова, не змова...
Так стоїш Ти й по смерти : Одинцем загадковим, самітним,
як і був за життя: Гордим, Строгим, Амбітним!...
.....
Осторогою стала мені, гострим болем, „ мemento морі ”
Смерть Твоя... наче траур і закид на Визвольнім Пропорі!...
І бренить у душі – „Вічна Пам'ять!” і Твій Заповіт-Епіграма:
„Поки ми не приборкаєм рідного Каїна: Яничара і Хама –
буде вся боротьба наша за Україну – лиш безцільна трагедія-драма!”

Київ , 1920 рік.

Берлін-Шарлотенбург 1922.

РІКІ - ТІКІ - ТАК
(РІЗДВЯНИЙ СПОГАД З 1918-го РОКУ)

В часи займанщини, диких бунтів-зрад і братовбивства-кроволитні, коли рубав — на паливо чужим кострам — здобутки поколінь, дуби столітні, Проклятий Марко — Дух Руїн — і ніж вstromив у спину гетьманця-сердюка, прийшов до Тебе на пораду я... із серцем повним сумнівом і горем юнака...
.....
„УЧИТЕЛЮ! Скажи! — З яких джерел я спраглу душу напою сцілющою водою? Чим рани ті, що вороги-чужинці та Каїн-брат нам завдають перев'язу, загою? Чи родить ця Земля не тільки грязь Москви, але й нащадків Запоріжжя-Спарті? І чи порідля підле — бродники, татарські люди — огню святого, жертви варті? І чи воскресне ВОЛЯ і КРАСА, оспівачі Тобою, для люду від Карпатів до Алтаю? Чи може вже навіки покорилися Орді, онукам Чінгіз-Хана, за ярлики із Курултаєм? І де ті Божі Кузні нам прихильних класичних Олімпійців, Півбогів-Вулканів, в яких би міг скувати свій Меч Арея, всепереможний — проти Червоних Ханів?
.....
Скупий був на слова... і не любив розчуленіх, тремтячих струн і мелодрами. (Так масстет століть мовчить з німих Дзвіниць Софії, з руїни Золотої Брами). Маленьку книжку дав... „Для „Книгаря”, для наймолодших, візьми її переклади! Можливо, знайдеш в ній і відповідь на запит твій, як нагороду за труди!...
.....
Я жив тоді в підвальні, в комірчині, в будинкові кооперації „Дніпроросоюзу”. Уранці — сходи мив (швайцаром був !), а ввечорі — студентом, ходив до ВУЗ-у. Отут маленьку книжку, що МИКОЛА ЗЕРОВ дав, я прочитав в один присіст ! . Дозвольте розповісти й Вам її повчальний, бадьорий та незабутній зміст.
.....
„В далекій ІНДІЇ, в тропічних джунглях, не у наших, цивілізованих краях, живе Хижак Потворний — Очкова Змія — яка на всіх наводить дрож і жах! Вона — підступна, підла, зажерлива й ворожа до сусідів, зрадлива та недобра! А зветься у Індійців (у кожного народу інші назви гадам) — КОБРА ! . Іде про неї у звіринім царстві, та й між людей, погана поговірка-слова: її бояться більш, ніж трупоїда-крокодила, ніж розбишаку-тигра і глитая-удава, Від погляду її дубіють крілики й птахи і клякнуту паралізовані в знемозі, і нерухомо, безборонно ждуть на смерть, яка ковтає їх, заснувших у гіпнозі... Вона на стежці, в джунглях не уступиться, не дасть дороги, навіть Слону! Тубільці — її минають, їй моляться, в каплиці їжу ставлять, як докази поклону

Вона для них неначе символ Зла, що втілилось в смертельній Догмі і Доктрині, яку не здібні подолати ні Кожем'яки, ані Дружинники, зні Волхви-Добрині... А Кобра, користаючи з такої паніки отар (як кажуть вчені - "мас психози") , жирує паразитом, на чужих харчах, що постачають їй погоничі рабів-колхози! Усе жере: птахів і кріликів, ягнятка, поросятка, курки, каченята, кози... Сама її поява вистачає: не треба проднаказів, дають їй, не чекаючи погрози... Вона хапає теж безкарно, навіть слов'їв-солістів: вибранців співучого народу. Якщо вони (повіривши відлизі) утнуть фальшиву ноту, не спітившись броду... Не милує також ворон ротатих, самозречених фелахів, підбрехачів-папуг, без огляду на їх революційний стаж, партійний номер та "Для Родини заслуг!" А щоб потішити, чи обдурити свої жертви надіями на зміни: щорік міняє шкуру, в кущах..., (пошо їй З'їзд?) І тим рятує і пролетарську честь і диктатуру! І може-б, залишилися навіки її бидлом: доярки, свинопаси та поет-простак, коли-б не жив у рідних джунглях - з Ласки Бога - теж PIKI - TIKI - ТАК!!

.....

Мале звірятко. Побрратим Микити-Лиса. Струнке, моторне, хвіст, як у вивірки, а тіло - мов пружина з криці! Класичні, гармонійні форми, гострі зуби, зірки - очі, в яких палає Дух Незламний, певність в перемозі та Лицаря відвага! І віра, що у своїй хаті має право не серп і молот, а козацька шабля-шпага! Він чувся носієм і спадкоємцем скарбів Землі, власнодержавної традиції... І був собою..., як Січовик колись! Завжди на поготові в озброєній позиції. Скептично задивлявся на балачки про "вивольні змагання", про "платформи" І знов, що переможе ТОЙ, в кому найліпший ЗМІСТ ЖИТЯ, найвищі форми!...

.....

Зустрівши Кобру, він у одну мить, як блискавка, стрибнув до бою! Як меч в повітрі! Скалить зуби! Гарчить! А хвіст - стоїть трубою! В екстазі боротьби, в захопленні - летить на герць, як Запорожець у атаку! Нема вагань, де заглядає смерть із пащ ворожих в очі Piki-Tiki-Taky! А Кобра теж, стрілою стала на дуби! Зубами, наче гострим списом-жалом, стромляє, колить, ловить і сичить! І в'ється обручем, живим кружалом! Схопити хоче Piki у кліщі, в обійми-звиви, в цупкі тортури у смертельні. В очах здивовання! І сатанинська лють, і ненависть горять огнем пекельним! Та раптом, Piki - подвійним скоком-трюком - вчепився у хребет, до карку! (від страху зойкнув люд пташиний, що стежив із тримтячим серцем в парку...) Затамували подих і цікаві глядачі нейтральні, на їх безпечному балконі, що розважалися, як з Гладіаторів у Колізеї, двобоєм Зла й Добра Законів! Мале звіря завзяте зубами, лапами, кігтями - в мертвій хватці гада ухопило, а Кобра, стиснувши в кільце відважне, зручне й героїчне Piki тіло, - в скаженім шалі билася об землю, крутилась колесом, звивалась клубом! Та Piki - глибше й глибше, в центр життя, у нерви руху, тиснув зубом! Аж поки їх не перетяв!... Здригнувся гад! охляв в конвульсіях агній,

в останній спазмі ... витягся... І мертвим трупом... застиг на коні!...

Струснувши порох з шерсті, язиком зализуючи шрами-рани, заслужені медалі, помандрував звитяжний Рікі, підтюпцем звичайним, у сонечного ранку далі... уваги не звертаючи на оплески, овації, підлесливо-хвалебні гімни-хори, які тепер йому - Звитяжцеві - співали еліт імперіальних грандсеньорі!... Немов би хтів сказати він - АРИСТОКРАТ - з прихованим півжартом і презир-^{ством}. "Боротися, перемогти або загинути! - не є для мене геройством, богатирством." "Noblesse oblige" - це мій Закон Життя, призначення і Прадідів наказ! А Вас, не урятувуть від огидних Кобр, отрути їжньої і пошестей-проказ, ні залишання в колі гадів, ані "війна холодна", ні "співжиття" чи перегони, і проковтнуть Вас - Кріликів на смерть засуджених - червоні гади і дракони якщо Ви й далі: замість боротися, не дати знищити себе злочинцям і голоті, благати будете у них ВІДСТРОЧКИ ЕКЗЕКУЦІЇ... як кріпаки в кайданах плоті... Це нам, Борцям, які кривавлючись у герці ламають карк Гадюці - Кобрі, Грядучі дні і досвіту зірниці! І сонце ВОЛІ й обітований блакитний Обрій! Я ж, особисто, найбільшу радість маю, втіху, задоволення та нагороду, коли почую знов безжурні, вільні співи, та щебетання пташиного народу! Над все люблю я слухати і лірника-дика, ѹ сліпого Кобзаря, ѹ Бояна-Бандуриста Красу незмінно-вічну чути, яка бренить з Дажбожевих Дітей: молитва чиста!

Переклад я зробив, ... приніс. І в погляді добрячих, зелено-сірих Учителя очей світилась радість, що мій Дух не мучив більше сумнів: Кат- Кащей... Ми зрозуміли спільну віру, без зайвих слів, пояснень і порожніх фраз... (Ласково глянув з покуті Христос... привітливо всміхнувся зі стіни ТАРАС) І в творчу тишу - храм його містерій, в бібліотеку - келію самітню - , Дух Голубиний завітав... злетіла Благодать... у катакомбу християн новітню...

"Збагнув?! - Нема на світі сил, яких не подолали-б ДОБРІ, ЗДІБНІ І ХОРОБРІ ! Що вірять в свій Закон Життя: ламати карк, отруйні зуби нищить Кобрі! І знають, що у Божім Плані - Зло призначене будити подвиг, вчинки добрі! А Гади-Плазуни: це бруд скроминучий, що зникне як зневажливі і дики Обри! Іди-ж, і пам'ятай! Не раб, збунтований, який жене до смерті, до заглади, не самогубець, не Спартак, а ТОЇ порве кайдани зайнанщині і чужої влади,

І РІДНІ НАШІ КОБРИ-ГАДИ ПЕРЕМОЖЕ,
ХТО СЛУЖИТЬ ВІЧНОСТІ, ЯК ВОІН БОЖИЙ!

- К О З А К Д У Ш Е Й ! -
В И Т Я З Ъ У К Р А Ї Н И !

ПАМ'ЯТІ ПОСЕСТРИ МАРУСІ ТАРАСЕНКО

Ой не журъ мене Рідна, Дружина Кохана...

Що й донині ношу я на серці ажур...

По Тій Другій -- ПОСЕСТРИ -- побожний ссрпанок...

Не жури моя Люба, Трубадура не журъ...

Ти була так далека,далека --

Мов загублений в парк водограй...

коли в грудях і спрага і спека,

як на вік залишав Рідний Край!..

Навкруги всі так зимні, нерідні...

навіть Ти не знайшла подарунок тепла...

лиш Вона свої губоньки блідні

для прощальних цілунків,на розраду дала...

.....

Були в Опері... слухали Бранку - Аїду...

Ти сказала: „Вертайсь, Радамес, не барись...

Рідний Край на поталу не дай людоїду...

за свою Волю й Правду до смерти борись!"

Голос серця Твого заховався в душі Талісманом...

на Чужині його я весь час пам'ятав,не забув...

і Борцям України служив Джурою і Драгоманом...

„Меч Арея" - як зброю для Витязів Рідних здобув...

.....

Провожав Тебе - в нічку глибоку - додому...

„Чи Ви знали тоді вже - „Золоті Ворота" - ?

що не буде обом нам - як Карою Долі? - ніколи й нікому

ані зустрічі щастя ,ні надій довгожданого повороту!"

.....

„Чорний Ворон" Тебе витяг з ліжка в сорочці...

і повів- безпощадно, на смерть,до стінки...

Так помстився злочинець-Москаль на „Тарасовій" Дочці...

за любов до Землі та до Рідних... Української Жінки.

Я Твій Образ - Марусю! - бережу у Душі як ІКОНУ !...

Шлю Тобі молитовну пошану - як кадила дим...

За незламність і вірність Твою Своєму України Закону,

що нам всім є дорожчим за життя - Святым !...

Київ 1920

Берлін-Шарлотенбург 1922

В І З І Я

Думки, що злітають у Душу , на крильцях лагідних,
із пуху та пір'я, на ногах голубиних...
ховаються — ніжні й залякані дійсностю...
у закутках серця, його тасмничих глибинах...
І раптом! — На Варту стають! Доглядають
за Долею Світу, за Людства Майбутнім!
Ведуть Корабель його в напрямі — Компасом,
хоч і незримим — постійно присутнім!
Бо в них — Милость Божа і Творча Засада:
Добра й Симбіозу для Всіх „А Пріорі” !
Закон, що керує всевладно Космічним Порядком
у вічнім, без меж, планетарнім просторі !
І Плян Будівничих Небес, людських Душ Архітектів!
І відгуки, відблиски — тут на Землі —
Всіх Божих — у Вічність скерованих Дум і Проектів!
О, як же дрібні, жалюгідні й нікчемні
в порівнянні з ними — бундючно-земні „П'ятирічки”!
За збір кукурудзи, за кила свинини на душу,
за колір намиста... за чоботи, сукні та стрічки...
Коли Дух-Творець у кайданах закутий,
в ярмі рабовласників, в Пеклі Комуни- В'язниці
І втоплена Воля Свята , Рідне Слово забуте...
під дъогтем червоним, замазане брудом Москви із мазниці...
.....
Тремтять ще в Чистиліщі-Болях грядучі, нові покоління!
Та муки й тривога... зростають у них, і сумління,
І сором... і гнів на брехливих Жреців Сатани,
На отих Лжеprороків-Безрогих,
Що рилом звірячим руйнують одвічні, Святими збудовані,
у Небо : мости рятівничі, Прочанам дороги...
.....
І ХРЮКАННЯМ ... прагнуть в серцях заглушити :
Молитви Людини... і Голоса Бога !...

С А М У Р А Й

Коли юрба бездумна нищить Трон і Маєстат Землі — Мікада,
і скрізь панує чернь — „капуста головата” — кат і барикада,
спокусі харакірі та докорам гострим не корись, не потурай!
Знайди ї в поразках — джерело відродження! Борися, Самурай!

Коли від терору свавілля Друзі заломаються, в зневірі,
коли у них — на межах смерти — прокидаються і людоїд і звірі,
ти — як Людина — Образ Божий не губи! На пристрастях не грай!
Як нерушиму Браму постав Скрижалі-скелі! Тримайся їх, Самурай!

Коли кладуть під гільотини голови всіх чесних і хоробрих,
коли женуть до катакомб всіх мудрих, безборонних, добрих,
коли хижачський варвар нищить цвіт життя зубами вовчих зграй,
ставай мерштій на герць! „Бо мертві сорому не знають:” Самурай!

Коли ж, серед Потопу,наказ отримаєш: майбутність зберігти
у Арці Ноя,
прийми, з надією на Милості Божу, самітний шлях Прочанина-Ізгоя!
Не забувай, на схилах Аарату, рідне гасло: „А ти, Марко, грай!”
і між троянд і винограду — гартуй побідну зброю! Для внуків —
Самурай !

І де б не був — шануй небесний дар: свій Дух і власну Суть-
Істоту!
Чи Доля приведе тебе до Пекла, на Парнас , чи на Голготу —
скрізь захищай , плекай Добро й Красу, а Зло і Бруд мечем карай!
Будь прикладом і напрямом, який веде угору! І кличе САМ-У —РАЙ !

II. Д А Ж Е О Ж И В Н У К И

M O T T O

„Із кількох черепків стародавньої Вази:
відтворити Світогляд і Віру, й „Вобрази”,
що наш Пращур в Душі — як Скарби носив,
воскресить Космогонію Світла Часів,

І збагнуть Рідну Мудрість „ ВЛЕС КНИГИ ” :
розтопити чужі, смертоносні криги,
і очистити Душу, що пилом припала ,
у жертовнім Огні, над костром Купала ! ”

.....
Це призначено — РУСИЧІ ! — довершити Вам !
По Чужинам розгубленим „Блудним Синам” ! ...

В Е Р Х О В И Н И

Я так люблю Вас — мої Верховини !
Земні стежки, що простують в блакить !
З Вами — мій Дух — свої крила орлині
вільно розпростує, вгору летить !

Втілені в скелі одвічні стремління,
напрям — у Ваших стрімких шпиллях !
Та чи дійдуть — до Мети — покоління ?
Чи віднайдуть ім призначений шлях ?

Тут, де — всміхаючись — Сонця проміння
грають у кожній краплині роси,
тут, де зі мною розмовляє каміння —
ближче до Бога і Правди й Краси !

Тут мое серце забуває печалі ,
всі піклування земні й тягари !
І — мов Жар-Птиця — воно в сині далі
мчить до Зірок : смолоскипів вгорі !

Там... помандрую — Прочанином Вічним —
шляхом Чумацьким... до Храні у Наві !
Там — моя Суть — у єднанні містичнім
втілиться знову — в Ріднім Триглаві !

.....

Я так люблю Вас — мої Верховини !
Дороговкази й до Неба щаблі !
Може — без Вас — ми й не знали-б донині:
як близько Дажбог є — до нас , на Землі !

30.I2.I980

Долина де Бльори,
Морські Альпи, Франція.

НА НОВИЙ РІК !

Хочу...словом - у кожному рідному серці
запалить невгласимий вогонь боротьби!

Щоб в завзятім, лицарському герці -
стали - Вільними Витязьми - бувші раби...

Хочу... прикладом - творчого чину -
роздбудити посвяту і тугу й турботи :
про сучасність і долю майбутньої України -
воскресить - Предків Славу й Чесноти !

Хочу... Меч - справедливої кари - Арея
дати в руки нового Богдана- Гатили!!
Щоб пророчі слова та велична Ідея -
були здійснені, а не в попілі лиш животіли...

Хочу... щоб життєдайні Дажбожі проміння -
зогрівали нам душі, світили в серцях !
Щоб усіх нас з'єднали Боговгодні стремління
ПРЕДКІВ ВІРА І ДУМИ : ПРЯМОВІСНИЙ ЇХ ШЛЯХ !!

31.12.1980

Долина де Бльори
Морські Альпи, Франція

КОСМОГОНІЯ РУСІ

Бачимо: Вісник на білому коні
хмари розтєрнув мечем!
Ллються із хлябів в земні долоні
„Води Живі” – дощем!
Зазеленіли від Сурі проміння
ниви, левади й гаї!
Чутно: росте з під землі насіння,
в стайнях ревуть бугаї...
Все загорнулося в Божі кольори, –
Зелень весняна в серцях!
В Сварзі – Замунь розсипає зорі:
світить Молочний Шлях!
Весело линуть в степи із кошари
стада волів і корів!
Гучно женуть чабани отари
із Огнищан хуторів...
В далях небесних, керована Духом,
безліч планетних орбіт!
Пильно слідкує за зоряним рухом
мудрий Віщун – Ворохбит!
Знає, що доля Землі та Людини
є в доброзичливих руках:
ВИШНІЙ, як дбайливий Батько родини,
всіх іх веде по стежках.
Кожний Нарід, як Прочанин небесний,
має окрему орбіту...
Є він безсмертним: коли добрий та чесний,
вірний Меті й Заповіту!
Думи людей, почування їх, дії –
ВИШНІЙ охоплює зором!
Хто не збегнув Його Намір-Надії :
в безвість впаде метеором...
З ПРАВІ – керує всім – ПРАВДА ОДВІЧНА,
як СПРАВЕДЛИВІСТЬ, ПРАВО й МОРАЛЬ!
ІСТИНА В НІЙ – НЕПОМИЛЬНА, КОСМІЧНА:
БОЖИХ ЗАКОНІВ СКРИЖАЛЬ !

В НАВІ — всіх Прадідів душі безсмертні
нас доглядають із неба:
щоб не були ми ледачі, інертні,
жили „По Правді”, як треба...
Щоб не цурались єднання з Творцями
скарбу минулих століть,
а на пораду ішли з Праотцями
в час небезпек, лихоліть.

В НАВІ — немає хижачького Гуна,
Гrekів нема — ошуканці!
Там тільки Лицарі — Гридні Перуна,
„Воїни Божі” — Повстанці!...

Дружньо живуть у єдиній родині:
згідно з наказами ПРАВІ !
Там Божу Волю про щастя людини
шелестом шепчуть трави ...
„Пекло” і „Кара” у них є незнані,
є тільки СУД МАТИРСЛАВИ:
„Хто не приніс Рідну Землю у рані —
мусить вертатись до ЯВІ !”

В ЯВІ — складають усі покоління
іспит: „Земні Піклування!”...
Чи вони здійснять Батьків іх стремління,
Вічності гідні завдання??

Землі, насичені Прадідів кров’ю,
станули жирні та плідні...
Тут збудували Отці — із любов’ю —
Гнізда й Колиски нам рідні!

В них — джерело й невмируще коріння
всіх сил духових, тілесних!

В них — нам доручено є співтворіння
цілей земних і небесних...
Землі, Дажбогом даровані нам,
мусим любити, зберігати !

Щоб було місце донькам і синам —
для іх родин — в Рідній Хаті!
Щоб не втікали вони — як вигнанці —
на „спотикання”, чужу „готовизну”!

Як „скорорала” й любимці — вибранці,
 дбали про власну Вітчизну!
 Про її захист від всіх осоружних
 зграй хижаків — дармоїдів! ...
 Січою Руських мечів харалужних
 нищили б вщент людоїдів!
 В ЯВІ — є ЖЕРТВА — НАЙВИЩА ЧЕСНОТА!
 Скарб найдрожчий — СВІЙ РІД!
 Кожний свідомий, що тільки СПІЛЬНОТА
 вічно живе — ЯК НАРІД!
 Тут — як на Свято! — ідуть всі до бою:
 СМЕРТИ Ж НЕМА ВІД МЕЧА!
 Жертвує хто — зза для Близніх — собою:
 ВІЧНІСТЬ У НАВІ СТРІЧА!
 А „на сторожі” ПРАВДИ І ВОЛІ —
 Витязя Честь і відвага!
 „Ліпше померти, як жити в неволі —
 В ТРИЗУБІ — ВІРА Й ЗВІТЯГА!”

 Русичі вдячні за Світло і Ласку
 Всесвіту Батька — СТВАРОГА!
 Линуть з сердець їхніх гімни про Казку:
 про „Золотий Вік Дажбога!”

Мантон, 12.05.79

Пояснення деяких стародавніх слів:

Рядок:

- 3 „хляби” — небесні потоки, скупчення води.
- 5 „Суря” — сонце.
- II „Сварга” — небо, місце перебування Богів.
- I2 „Замунь” — символ небесної корови, що дає людям молоко.
- I3 „Огнища” — Русичі, що мають в хаті огнища, як жертвовник та для варення їжи.
- 47 „Гридні” — вояки князівської дружини.
- 74 „спотикання” — примусова еміграція, блукання по світу...
- 74 „готовизна” — не своє, приготоване кимсь іншим.
- 75 „скорорала” — скорі плуги, знаряддя й виконавці Волі Бога.
- 79 „Харалужний” — гартований меч з дамаської криці.

О, РУСИЧІ !

Ви не були з „смиренномудрих“
Боян і Витязь — Богатир !
І Ваших Юнок злотокудрих
Ви не давали гнать в ясир ! ...
З сусідами жили Ви в згоді,
якщо Ті не чіпали Вас !
Але хижак-наїзник, злодій
дістанув відсіч повсякчас !

Вам не приходило до глузду
„Любить запеклих ворогів !“
Отруйну думку цю й безглузду
не знав Закон Своїх Богів ! :
„Хто не вживає битви й зброї
на захист власного життя —
стас рабом чужих, як „гої“ —
й зникає в безвість небуття !
Його-ж „лани-широкополі“
— займуть сусіди-хижаки,
що загризуть люд мирний, кволий —
як баранів гризуть вовки !“

* * * * *

Нам кажуть: „Десь там в Віфліємі
родивсь від Діви — Божий Син !“
Та-ж Ми — Дажбожичі і є Ми
Дітьми Божественних Родин !
Боги нам — символ і „вобрази“ (I)
як Дух прояв стихій Природи,
а не облудні брехні-фрази
про „Суд і Кари й Нагороди ! “

Покликані в життя на Службу
Стварога Творчості, Ідей —
Ми бережем з Ним вічну Дружбу
Й пошану люблячих Дітей !

Як Божа Рать — Перуна Гридні —
за Правду й Право — йдем на смерть!
Насильство й Зрада нам обридні ,
шануєм Справедливість вщерть!...

Ми „Ближніх” — більш ,як себе — любим:
Готові вмерти за Нарід !
Ніколи віру в те не згубим:
„У Вічність йде ,хто впав за Рід !”
Для нас : дарить Добро — де треба —
всім меншим,скривжденим братам:
обов'язок життя й потреба
Душі... як свічка в Еожий Храм !

Нам не потрібний „Хрест Голготи”,
як звільнення з „гріхів-провин”!
Бо тільки раб — з поміж голоти —
вини не знає за свій чин!..
Наш Бог — є лише для кволих,
невдаль і партачів — калік,
обтяжених,страждальців,в болях,
проти яких немає лік...

Наш Бог — є і для дужих,здібних,
бадьорих,щасних співтворців:
Життя Подателя — ѹ подібних
Отцеві : Витязів,Борців !
„Воскреснути та жити в Наві ” —
відомо нам від давніх літ!
Тому Ми зовсім не цікаві
про „Рай і Пекло” слухатъ міт!

І є примарами молитви
про „Милосердя й Мир Ягня” (2)
Життя рождається в „Зударі-Битві” (3)
як вибух Грому та Вогня!...

І сам Пророк новий, Месія
„Приніс у ^{Світ} не Мир, а Меч ! ” (4)
Щоб здійснилась „Ягняча Мрія” —
голів зрубали безліч з плеч!...

Яку-ж „Благую Вість“ — незнану
несуть — як дар? — на згубу нам?
За що співати-мем „Осанну!“
цим „Богом обраним“ панам??

За те, що з Нас — „Онуків Божих“
стару роблять барабанів,
придурковатих „рабів Божих“
і жертв семітських чабанів?

За брехні іхніх лжепророків,
апостолів „фата-морган“ ?

За „Царство Боже“, де від років (5)
панують вбивці й хуліган?...

За „рівність“ всіх людей на світі,
де зникне Грек та Іудей?

Де на кострах у Єзуїтів
горять Творці нових Ідей? !

Де нищать, в ім’я „нівелляцій“
та „єдності всіх Християн“...
скарби тисячелітні націй:
Трипільців, Антів і Троян!

Де... ждуть лимонів на кислиці...
й чудес ... від „непомильних бул“...
(Від рисака та від ослици —
народжується ... тільки мул!)

• • • • •

То хто-ж зробив з „Великих Предків“
і Яничара й Апостата??

Чи не „Спаситель“ юдо-грецький
та „Боже-вілля“ Герострат??

Що попалив всі Рідні Храми,
Всі Кузні — для Мечей Арея! !
І не до „Золотої Брами“ —
на варту став... до Назарея !

Що засудив нас на загладу,
як атавістів безголових...
А дбає про „Всесвітню Владу“
советсько-папських людоловів !!

То-ж доки, РУСИЧІ — АРІЙЦІ
терпіти будете ганьбу??
ТРИГЛАВОВІ моліться, ТРІЙЦІ —
і починайте боротьбу!

Покиньте блуд Чужих Скрижалів,
Верніть до Віри Своїх Предтеч!
Звільніться від скиглінь і жалів:
СТАЛІТЬ СЕРЦЯ, ГАРТУЙТЕ МЕЧ !!

I воскресіть у РУСКОЛАНІ
Красу своєї ПРАВДИ Й СИЛИ !
(призначену Вам в Божім Плані!)
Візьміть ... з „Розритої Могили”

Скарби, які Батьки для Нас сховали!
(щоб припинили „плакати діти”,
щоб у розпуці „не ридали”...
невтішні Мами...)

Бо Сам-Дажбог знов буде з Нами —
В Е С Е Л К О Ю Р А Д І Т И !

Мантон, Франція, Червень 1980-го року.

Примітки:

- (1) „Вобрази” — уявлення про Богів, як Духові Сили, які порядкують і керують Космосом.
- (2) Я маю на увазі відому молитву „Агнус Деї”
- (3) Згідно з останніми гіпотезами науковців — життя повстало в наслідок космічних зударів і вибухів.
- (4) Св. Євангелія від Матфія ,10,34 -39.
- (5) „Царством Божим” на землі вважають комуністичні лжепророкі та їхні прихильники „Советський Союз”, бо-ж сам „Христос, с білым венчиком из роз” ішов на чолі 12-ти комуністичних бійців під час революції...

РІДНА МУДРІСТЬ
"ВЛЕСКНИГИ"

Шляхом Чумацьким ... течуть Прочане...
У необ'ятнє, дивне, незнане...
Щоб згинути в Сварзі, як зги атому...
В Сурі проміння вернутись додому...

Крутять колесами Золотокудрі...
Де Ми простуєм? — Не знають „Мудрі”!
Лиш — чисті серцем — „Дажбожі Внуки”
напрям збагнули ... і без „науки”...

Чують бо: струнять у Наві трави,
співом — Богів величають Заграви!
Бренять акорди космічних симфоній,
а Диригент — Архітект Космогоній —

В Зеленій Музиці Животворіння :
Душам — Огонь, а Тілам — Горіння
визначив... Світ і Тепло їм дає, наснагу,
„Водою Живою” — втишує спрагу...

• • • • • • • • • • • • • • • • • •

А Чорнобога спокуси й загрози...
не встані знищити Дух Симбіози!...

I. РІДНА МОВА

Чужинці-Греки у Сурожі,
ламаючи Закони Божі,
готуючи підступну змову —
заборонили Нашу Мову!

Щоб вбити пам'ять у Народу,
його позбавить Чести й Роду...
Загнать „Безбатьченків Отару”
як кріпаків в свою кошару...

Бо Мова — це ж ті Монументи,
де всі Народні Сакраменти,
всі Його радоші і жалі —
записані в Свої Скрижалі!...

Карбовані мечем і плугом,
в стосунках з ворогом і другом,
Світогляд, Досвід, Думи, Мрії —
і творчий гін життя — Надії

на поміч і любов Дажбога,
в майбутнє власний шлях-дорога,
і те Єдине-Неповторне,
що близьких всіх в Родину горне...

Біологічна Єдність Чину,
яка рятує від Загину!...
Бо для Народу — Мови Втрата:
це Смерть для Духу й Тіла Страти!...

ІІ. "З Л И Т Т Я Н А Ц И Й "

НАРОДЕ МІЙ !

Не довіряй облесливій брехні-пораді,
що Вороги Тобі допомагати щиро раді,
що рахуватимуться з Правом — Тобі належним ,
і що — під їх Кермою — Ти будеш Незалежним!

Найтяжчею поразкою Твого життя :
було б змішатися із ними! Те „Злиття” —
не принесе Тобі ні зиску,ні пошани...
Лиш вкриєш Ти ганьбою Прадідів кургани...

Й навіки зникнеш Ти, безславно і безслідно,
не виконавши лиш Тобі довірений Наказ! Негідно
зійдеш у безвість забуття зі світової сцени...
І догризатимуть кістки Твої... „Сусідоњки-Гієни”.

Чи ж для того Ми тисячу п'ятьсот років
приймали жертви Воєвід і Юнаків,
що захищали — смертю — у тяжких боях:
Твоє Призначення, Твій Дух, Твій Шлях ?!

Тож глянь, Народе мій! Без крові і без ран —
не буде переможений Наїзник і Тиран!...
Не будуть забезпечені Твоїм Дочкам, Синам —
ні Дім, ні Хліб, ні Волі й Правди Храм!...

Дощечка 7 Б , рядки 14 - 19

Ароманш,
Нормандія
01.05.1978

III. Б Е Р Е Г И Н Я

Пречисто Діво, Берегиня !
Скарбниця наших Душ, Свяตиня !
Ти бережеш у серці чулім —
Красу і Велич у Минулім!...
Течуть річки по Русколуні,
журчатъ... про битви у Голуні,
походи до Сурожі славні,
співають пісні стародавні.
Розповідають про Болярів,
що гнали аж за Ра — Хозарів...
За Вольність Руську воювали,
життя за неї віддавали.
Ведуть розмови про Богунів,
що розтрошили Готів, Гунів,
спинили Римських Військ навалу
біля Троянового Валу...
І там полягли за Вітчизну...
(Боян не встиг їм справить Тризну)
А пам'ять про Гордині герці —
голублять Юнки вдячно в серці.
Бо ж Ті — загинули у Славі!
Та Рідну Землю „не оставі”
чужинцям на поталу — Бранку —
до смерти бились, до останку.
То ж Ми , як діти їх, нащадки,
не смієм припустити й гадки,
що Край Наш — не належить Нам,
а різним Зайдам-Хижакам!...
А в осені Вітри-Стрибоги
летять з далекої дороги,
несуть привіти з України,
плачі-вінки на домовини...
А там, на жертвенім Престолі,
горять Вогні, як Символ Волі!
Гурлихає спів-гимн буруна
про Славу Лицарів Перуна !

Вартуй же Душ Богні, Весталко!
Розповідай нам щиро, палко
про Предків боротьбу і славу,
віщуй майбутнього Заграву!

.....

Хай Золотий Іанцюг століть,
міцніший горя лихоліть,
нам збереже Скарби Надземні!
(щоб Ми не станули нікчемні...)

Дощечка 7 Ж ,рядки 3-ІЗ.

IУ. ПІЛІГРИМИ

Не докучай мені, о Музо! одержима римами...
Нехай летять вони — до Друзів — Пілігримами!
Хай — як Легаси — їхніми копитами незримими —
у Душі стукають, іх роблять Побрратимами!
Нехай ~~збуджують~~ у Них думки надзоряні,
ніколи ще не думані, ніким ще не говорені!...
Кують їх у слова, в Огні Святім створені,
і кличуть у простори — незнані, нерозорані!
Серця прикрашують садів Сварожих квітами,
відваги, чести й жертви самоцвітами...
Премудрістю Подателя Життя, Його Завітами!...
І Матірславу воскресяте... між Русичами — Скитами!

У. МАТИРСЛАВА

Ти є Серцем, Сумлінням і Честю Русі!
Як Прамати, Рожениця і Берегиня!
Ти „стоїш на сторожі“ Чеснот усіх,
Скарбів Духу: Стіна Нерушима — Твердиня!

Ти Небесний Вогонь принесла Огнищанам,
щоб палав невгласимо на їх вівтарях!
Щоб ім був смолоскипом — у Вічність Прочанам —
давав сили їх Душам, вів на Праведний Шлях!
Ти їх кличеш до бою, захищати Вітчизну,
коли ворог-чужинець перекрочить кроми...
Підбадьоруєш співом звитяжним і грізним,
гнівно — „крильми опали“ — звеш на поміч Громи!
Як Жар-Птиця — Ти символ Краси і Дерзання!
Зльотів в Небо, натхнення і творчого Духу!

Ти пригадуєш Людям, що Життя — це Змагання,
Похід вгору! — Закон Пряmovисного Руху!...
Від колиски до смерті — повороту до Наві —
пильно дбаєш про Долю Твоїх рідних дітей!
Вчиш їх вірити й жити „По Правді“ й „У Славі“,
бережеш їх від згубних, чужовірних ідей!...

Коли ж Гридням Перуна, в жорстоких боях,
гляне в очі невблаганий, смертний жах...
Ти даєш пити ім „Живу Воду“ із Рогу,
виряджаєш у Вічності й Слави Дорогу...
.....
.....
Тебе люблять, шанують як Все світу Мати!
І прибіжище — захист в земному Запіллі...
Прославляють Тебе: Скити, Анти, Сармати —
РУСЬ, народжена з Духу Твого у Трипіллі!

В Душі моїй — клекоче лава
з вулканів почувань і дум!
Поради мудрі Ярослава
Й молитви з Боголісъ... їх шум.

І не дрібні сварки-розколи,
а Землетрус несуть вони!
Навіки вигнані й ніколи —
не вернуть Слуги Сатани!

Я величаю — Бога Світла
і життєдайного тепла!

Тому в Душі моїй розквітла:
Любов, як перемога Зла!

І цілий світ — немов Пасуні —
радіє з кольорів, цвіті!
Русалки ж, водяні красуні,
„своє” все славлять як „святе”.

А безліч тем, „вобраз” і тонів
у Космос шле Проспектор-Дух!

Шукає Рідних Легіонів:
безстрашних Грилінів і потуг,
які-б Небесну Міць, часнагу
дали думкам, серцям, мечам!
Щоб осягнути в боях звитягу:
Воздвигнуть Русколані Храм!

І воскресить в нім Віру Рідну:
Лицарський Орден Святослава!
Де-б пісню радісну-побідну —
співала щасна Матірслава!

.....
.....

В Душі моїй — Протуберанці!
В них мегатони атомбомб!
Зірвем в повітря мури й шанци
катів в'язниць і катакомб!

Бо — Світла Бог — не про худобу,
а про Людей дбав всі часи!...
Не дастъ Він, щоб Його Подобу —
до Звіря... знишили Біси!...

УІІ. ТІНІ ЗАБУТИХ ПРЕДКІВ

Я люблю прислухатись до мови Мерців...
Вони часто приходять до мене з могили...
Більш, ніж в фразах „Сучасників-Лжемудреців“
є в думках їх і Правди й Животворчої Сили!

Я люблю шелестіння пожовкливих листів...
і розмови таємні старих пергаментів...
Про Поляглих, що в битві не кидали постів,
не шукали — для Втечі — гнучких аргументів...

Спочиваю Душою біля їхніх Курганів...
Чую: б'ють вже — на сполох — Воскресні Дзвони!
На сучасних Катів, на нових Джінгізханів —
кличути нас шикуватися в лави й загони!

Вої Божої Раті, счайдущі Бояри!
Ті, що нам збудували безсмертну Русь!
Ті, яких не зломали ані Годь, ні Татари —
поруч мене: за руку тримаюсь, берусь...

І зникають — як дим — всі зневіри й сумніви!
І до Вічності плине потік поколінь...
А нові Сіячі — йдуть до Рідної Ниви...
І лунає їх вдячний спів Трипільських молінь!

УІІІ. Б Л У Д Н І Д І Т І

Предвічний призначив для Людського Роду
для кожного інші - у Небо Щаблі!
А нам дав на захист Землі та Народу:
Козацькі Мушкети, Списи та Щаблі!

Та Ми відцуралися Рідної Зброї:
Повірили брехням підступним Кремля!
Гадали, що "СЛОВО" - міцніш за набої:
і Бранкою стала - в чужинців - Земля!

Блукають у власній крові по коліна -
"Голодні і Гнані" Останки Краян...
Не чують, як кличе "глухе покоління" -
"Верніться до Рідної Віри!" - Боян...

Розстріляні Думи воскресні, державні...
"На цвинтарі місця немає Мерцям!" (І)
І нищить підстави буття життядавні
Москаль-людоїд, біснуватий хам!...

.....
.....

Дажбоже! Почуй Твоїх Внуків благання!
Не дай нам загинуть! Врятуй від Заглади!
Прости нам і зраду й зневіру-вагання...
Прийми - Дітей Блудних - в Твої Захист і Владу!

ГОНИЛО, СТЕРЕЖИ!

В старі часи у Русичів, на Свято Сонця, був такий звичай:
Чабан громадської отари — Влесові й собі — збирав „на чай”.
Ходив скрізь по дворах і голосно гукав до Огнищан:
„Гонило,стережи!— Ти-ж нашої худоби — Божественний Чабан!”
І кожний з власників коней, гов’яди табунів, отар свець,
охоче відчиняв для Велеса свій шкіряний, з грошима гаманець!
Бо вірив: Чабану Небесному й Опікуну усіх земних отар —
за охорону та безпеку — майна всіх скотарів — належиться
цей дар!

А палиця всіх Чабанів, що наче булава, тримала „залізну кулю”
була їм запорукою: наб’є вона всім хижакам велику гулю!...

.....
Блукає пасовиськами чужими наша (головне з безрогої худоби
череда)

Не визнає вона ні Велеса, ні Чабана, який за нею-б доглядав...
Не хоче мати й палиці, яка тримала-б булаву — „залізну кулю”!
А якщо хтось на Велеса почне збирати: одержить дулю...

На жаль, нема кому й гукнути „на все горло”: „Гонило, Стережи!”
Ща розігнатъ по стайнам „партачів життя” — „державних тих мужів”
що пнутуться, як та жаба станути (гонилами?) — Великими Волами!
хоч народилися й зосталися (як довели за півстоліття) — Ослами!
І в міжнародніх гонах арабських, чистокровних рисаків...

пасутъ лиш задніх... на мажах національних, з волами чумаків...

.....
Які-ж належить висновки зробити із досвідів печальних??
І як уникнути поразок-катастроф, їх наслідків фатальних?
Бо, хоч і славословлять їхні героїчні побіди наші Генерали,
У битвах на життя і смерть за долю України — вони програли!
Чи не тому, що наша „череда” зrekлась небесних і земних Гонил??
Забула, що історію завжди писали мечем і кров’ю, не пером чорнил!
Що без своїх „залізних куль”, яких вживас на захист Булава,
звичайно, не одна летить із плеч, відрубана чужинцем, голова...
І що ті засоби, які вживали — на захист — наші Прадіди Великі,
були мудріші і певніші, як наші „поступові”, а не дики!...

П Е Р Е Б Е Н Д Я

Десь, в океанів незмірній далі –
є і для мене – лагуна з коралів...

Човну мандрівника – пристань остання,
там, де замовкнуть у серці бажання...

І заколише в обіймах Нірвана,
як Наречена, Небесна Кохана...

Вгорне, закутає в шати блакитні,
і помчимо – метеори самітні –
у безконечнім, космічнім просторі,
щоб народитися там знов, як зорі!

.....

Будем кружляти в орбітах призначених,
поруч планет, ще ніколи не бачених,

Стрінemo Сонця – нікому незнані,
Протуберанці – небесні вулкани!

Вибухи Духу-Вогня животворного,
з волі Творця і Митця неповторного,
що в золоті ланцюги варіяцій –
втілює радість... з величних креацій!

.....

Потім, повернемось знов до Землі:
сім'ям, в тумані, розвіяні в млі...

щоб пережити ще раз – як атоми –
КОЛОВОРОТ – без кінця і без втоми...

Форми та Суті – Метаморфози...
Поляризації... та Симбіози...

Смертне конання і „Status Nascendi”
в прощах до Праві ... Ченця-Перебенді !...

П О Д А Р У Н О К

Я – сьогодні – в народження день – подарунок зробив собі:
Видав п'яту частину Праотців Заповіту – „ВЛЕС-КНИГИ”!
Мою зброю атомну... для Всіх, хто в двобої стоїть, в боротьбі,
Хто зберіг Рідне – в серці гарячим, не замерзнув від криги...

Кличуть в ній наші Предки Забуті внучат „ДО ДЖЕРЕЛ!”
До Криниць, які повні своєю „Живою Водою”...
А іх Дух волелюбний, мов гордий, надхмарний Орел,
поруч тих, хто до Вічності в прощі ходою...

Поспішають на поміч – із Божої Раті – Перунові Вої,
тим, хто Правду Свою ⁱ не згубив на Чужині...
Хто гартує свій Дух свій Меч, щоб в прийдешньому бої
перемогу і волю, і славу здобуть Україні!

Поколіннями йдуть в Обітовану Землю Богуни-Прочани...
На Чумацькім Шляху – поміж Зорями – їхні Вози і Мажі...
У степах – вартовими стоять і могили-Савури й кургани...
Бойові їхні гімни, як скарби найдорожчі, догоглядай, бережи!

"МІДНИ ГРОМИ"

Коли в Європі змовкнуть у Церквах всі Дзвони,
і буде чутно тільки Джунглів Гук та саксофони,
я сумуватиму за "Мідними Громами" до нестями,
як за улюбленими, рідними Душі моїй, Мерцями...

Коли в Європі виженуть з Сердець Ісуса та Марію,
як непотрібний забобон, облудний міт, чи mrію,
я мандруватиму за Ними — учнем — скрізь по Світу,
щоб слухати слова про Ближнього з Нового Заповіту!

І може це блукання манівцями є лиш "Двері та Дорога",
яким призначено вернути нас усіх до Рідного Дажбога?
До Сонячних Святинь, як Сутності релігії й моралі,
яких замкнули до склепів чужі Церкви та Катедралі?

Воскресніть Прадіди-Святоотці! Прийдіть на Тризну!
Допоможіть відвоювати : Небесну і Земну Вітчизну!
Де б вічно рокотали блискавки Перуна "Мідними Громами",
Боян з Богуном станули — як Божі Вартові —
ДО "ЗОЛОТОЇ БРАМИ"!

ПРОМІНІ — „СТРІЛИ НЕБЕСНІ

Проміні — „Стріли Небесні”,
всім, що хоробрі і чесні —
шле Злотокудрий Перун!

Ті, Хто їх в Душах носить,
крайвди й злоби не зносить!
Звуть їх : БОГ-ДАН і БОГ-УН !

Їхні Серця — „На Сторожі!”,
дбають, щоб „Внуки Дажбожі”
вірні були їх Богам!

Щоб свої вічні „Скрижалі”
Всі непохитно держали —
не віддали ворогам!

Щоб в своїм Ріднім Храмі
широ : серцями й думками —
вдячні були Стварогу!

Щоб Смолоскипи Духу — незримі —
певно вели їх — Ченців — Пілігримів,
аж до Космічної Брами порогу...

III. П О Р Т Р Е Т И С У Ч А С Н И К И В

Н Е М Е З И Д А

Чому Ти не повісив їх, в свій час, о Гетьмане Павло? —
Петлюру, Коновалця, Винниченка, Шаповалу!...

Тоді- б і Мотовилівки, і бунтів самозгубної руїни не було!
Держава Українська — Гетьманщина — ще й досі-б існуvalа!

А...мілійони Синів найліпших України, Москвою замордовані,
від муک нелюдських й смерти від катів,були-б врятовані!
І скрізь по світу пролунала-б „Рятівника Вітчизни” Слава!
А вдячні люди поховали-б Тебе в Софії,поруч Ярослава!

Та присуд Немезіди інший був...призначила Ізгоєві Чужину!
Ti-ж самі вороги — життя укоротили ДАНИЛОВІ, Твойому Сину!
І не послухала вона Твого останнього прохання — жертви:
„Щоб на чолі дивізії Кінноти, як Лицар, в Україні вмерти!”.
.....
.....

Чому Ти не повісив їх, в свій час, о Гетьмане Павло?!
Тоді-б і скарг на Тебе — Москвою замордованих — у Небі
не було...

І на Твою Могилу — приходили-б на прошук — з усіх
куточків України...
нащадки поколінь, які на Тебе покладали Надію:
що Ти врятуєш їх від Смерти і Руїни!...

Мантон, Франція. 15.XII.1980

Примітка: Останнє побажання ЯВМ.Пана Гетьмана Павла чув я
від Нього під час зустрічі в році 1945 у Ванзее.

В ДЕСЯТИ РОКОВИНИ СМЕРТИ ГЕТЬМАНИЧА ДАНИЛА

Чому Ти плачеш на Його Могилі, Сестро-Галичанка?
І рониш сліози на вінки, між співів панахидних?
Згадала про Його убивців — мстивих і схидних?
Горюєш, що й Сама — злощасна Ватиканська Бранка??

Чи, може, жаль злетів у Душу — гострий, непробачний,
що не прикрашено Його Могилу, як „Вождів”, букетами?
Чи може Ти почула, як — з віків — козацькими мушкетами
„ЗА ВІРУ ПРЕДКІВ ВІН ПОМЕР” — салютом стрілив Сагайдачний?

Чи чуєш Ти — Гетьманича, з Могили — голос?
„Коли не треба БАТЬКА ВАМ, то непотрібно й СИНА !
„Коли Ви не покинете Чужинцям цілувати п’яти,
„Намісникам”, які торгують Вірою і Розіп’ятим,

„То не воскресне РУСЬ-СВЯТА! Не встане й Україна !
„Мою печаль-молитву понесу в Софію, під Небесні Зводи,
„Щоб Божа Благодать нам знов послала Жовті Води...”

Лондон, 23 лютого 1967 року

Присвячую ВШПані
ВАРЦІ ЛАВРУШКО.

ГОЛУБИ БІЛІ

Голуби білії... ВИ ... і Італія
в душу до мене злетіли!
Мов у ялиновім лісі Конвалія -
в чари свої захопили...
Хочу, щоб Ви і надалі лишились
так чисто-білі , як нині!
Щоб Ви ніколи в борні не схилились,
в вирі життя, в хуртовині!
Хочу, щоб здійснились Ваші бажання,
повні злотистих надій!
Щоб не кидали ніколи шукання -
в царстві привабливих мрій !
Хочу, щоб Ви в свою Душу приняли
всі Заповіти Дідів!
Хочу - нові щоб світи поєднали -
з буйним минулим Степів !
Хочу, щоб в темну Нічку невидну -
Ви були в хвилях Маяк!
Щоби у Вас про ту стежку провідну -
міг запитати Козак!
Хочу, щоб Ви - мов те Сонечко - гріли
всіх, кому Сонечка тра!..
Хочу, щоб широко ім зерна дарили:
Правди, Любови, Добра!!
.....
.....
Голуби білі... і Ви , і Італія ...
в серці ... чарує... кружляє...
В Лютім - Майовий Дзвіночок - Конвалія
Ясною Зіркою ... сяє...

Ванзее, 1922 На від'їзд Її Світlosti
Гетьманівни ЄЛИСАВЕТИ до Італії.

O B E R S T D O R F

Шикувалися в лави узгір'я Тіролю —
Сердюками... над Рідних-Померлих труною!
І хилилась плаکуча верба — із сестрою-сосною...
понад Сірим Хрестом... мовчазним, без Паролю!...

Камінь кликав: „Чекаю — надійно — тієї години,
коли: з'єднані Духом і рідні по крові —
Ви напишете — спільно ! — в пошані й любові :
„ ТУТ ПОХОВАНИЙ ГЕТЬМАН ВСІЄЇ УКРАЇНИ ! ”

.....
Мерехтіли... у Лавро-Печерській ІГУМЕНІ келії —
(мов Фан Гога тримтячі вогні-акварелі)
Невгласимі лямпади Героїв, Святих і Профетів !

І ставали на Варту ... і Жертву! — між суворих скель її
(пахли гостро червоні троянди і білі камелії...)
Чергових Поколінь Меченосців-Прочан Естафети !

Оберстдорф, 1962 рік.

М И К О Л А З Е Р О В

Ти — Богом даний був Патрицій:
Нащадок Риму та Еллади!
Кував сонети і баллади
з шляхетної — з Дамаску — криці...

Мечі — новітніх Трубадурів —
щоб чистити ними Пущі — Нетрі...
під ритми ямбів, гексаметрів...
Яфета внуців — кликав, збурив!

Різьбіє — в Вулкана Кузні — зброю
і знав: не в гаслах, не в плятформі,
а в здібності, в доцільній формі
життя — готовим стати до бою! —

лежить Побіди Запорука!
Що Дух вселюдський Оліссеї
зіltre на порох Дичь „Рассеї”...
і знищить Хама — Політука...

Ти зрозумів: Орди намети
і братовбивчих зрад отрути
не знищать Жовті Води й Крути...
І що шаблі та кулемети —

Без Віри, що горить в серцях,
без прощі від Варятів в Греки,
до Дум Сократа, до Сенеки...
не вернуть нас на власний шлях!

Твій Клич: „Вертаймо до Джерел!”
„геть бруд чужий, брехню плакатів!”
злякав і Брутів, і Пилатів...
злетів до Неба — як Орел!

І „Мудреці з Кремля” — Прелати
Комуни — Третього їх Риму,
збагнули, що не буде втриму,
як житиме Твій Дух Крилатий!...

Там, де останній Кошовий,
як Лицарь — прагнув до Мети...
помер, на Соловках і Ти,
скінчив шлях страдний, життєвий!...

І, може, в келії — печері...
молились спільно з Ним, щоб внуки
серця з'єднали в дружні руки,
зійшлись — до Тайної Вечері!...

Ваш досвід зрозуміли (Мертвих !)
„Що Меч, без „Слова на сторожі!”
і Слово, за яке не гине Воїн Божий!”
Це лиш — безцільні спазми, біль і жертви...

Які не воскресять минулу Волю й Славу!
І не повернуть в Київ Булави!
А „Ще не вмерла” — яко Гімн Держави...
Це ж стогін трупа мертвого... без голови!...

••••••••••••••••••••••••••••••••••
Свої ж ворони і сораки...
(якщо вже спинять хибний лет?)
цокочуть, крячуть ... Він — Естет!
Аристократ! — пошивсь в Пророки...

Глузую з рідкої Дзвіниці...
згубив контакт з життям і часом,
Олімпом бавиться, Парнасом,
зве на Турніри... в Колесниці!...

Простацькі Душі Чумаків...

Не бачить: Свята, на майдані,
де Чабани — в червоні Іордани —
женуть хрестити Земляків...

І про які там „Лисі Гори”
верзе?... про Данте... Жанну д'Арк!
Не бачив наш „Культури Парк”?
в нас теж не Відьми... не Потвори!..

.....

Ти чуєш голос іх... на Тризні...
(„не злим згадали, добрим словом?”)

Лиши Отару — Людоловам!!
Іх не повернеш Булавою... Твоїй Отчизні!

—

Берлін -Шарлотенбург.

1925 рік.

НА СМЕРТЬ МИКОЛА СКРИПНИКА

Не Вождь! — хоч би й Пролет- Еліти!
Не Чінгіз-Хан! — Спартака внуک...
Кривавив Рідний Лан ... і Діти
губив... для Маркса лже-наук!
І не Свое — хоч би й Червоне,
Шатро нап'яв у Княжий Київ!
Не чув, як Рідний Край Івій стоне?
Не бачив пута й бич Батиїв??
Ти ж сам — Ясир Московським Ханам —
гнав... Чорноморський Бедуїн!..
І рептавсь Твоїм наганом —
І Каїн — Хам, і Блудний Син!
В душі Твоїй ,у смертнім бою,
змагався Ленін і Тарас!
Хтів Українцем бутъ, СОБОЮ —
В КОМУНІ — ДОМОВИНІ РАС!?
Як „Рівний Брат” — до Ідеалу,
стремів... до „Спільної Мети”!?
.....
Коли ж збагнув Брехню Кагалу
і Дурисвітство Калити,
Чому не Ворога-Чужинця —
СВОЕ — прострелив Ти чоло??
В загони Месника-Українця —
напевно б , ВСЕ ЖИВЕ прийшло!
Робітники і Хлібороби,
яких би в бій повів Козак,
спинили б гвалт Орди Неробів,
всіх Держиморд і Розбишак!
І ,може б, не на Красну Площу,
а на Печерськ Ти скликав Раду!
Не йшли б в Московський Кремль на Прощу,
спитали б Рідних Лавр — Пораду!
І може б : Гаслом Праці й Ладу !
на Сході дав — Новий Сігнал!
З'єднав би в Степову Елладу —
Батурин, Крути й Арсенал!...
.....

За Твій ... Земляче— Комуністе...
спокутний, страдницький кінець...
за те, що й ТИ МАВ РІДНЕ, ЧИСТЕ —
прийми — Гетьманця — мій вінець!...

Берлін-Шарлотенбург.

Ю В І Л Я Р
(22.IU.1870 — 22.IU.1970)

Батько — Мурза Татарський, а Жидівка — Мати...
У Тобі сполучились в Потвору : Хунгур і Семіт!...
Фанатичні, жидівського Месника-Бога догмати
І кривавий, масовий терор Чінгіз-Хана з „Черепів Пірамід”!
Вчив у Маркса його лженауку. Позичив у Папи
Катехізис запеклих катів-езуїтів.
Щоб за прикладом їхнім — пролетарські Сатрапи —
мордували „схизматиків і дезунітів”...
Взяв, як Юда, від Кайзера гроші ... за зраду!
Не цуравсь й хабарів із кишені „Мудреців Сіону!”...
З каторжан, дезертирів — склав свій „Орден” — Раду,
знищив фронт, що Країні давав охорону!
А мільйонам поляглих „За Близькіх!” у битвах
відібрав честь і славу. А силу ворожу,
що змагалися з нею — в боях і молитвах —,
долупустив до Землі... цю ганьбу й кару Божу!
І почав плянувати — замовлену Мафієй — Смерть і Руйну!
Поколіннями Предків набуті добробут і скарби,
і людей, що любили й плекали свою власну Культуру й Країну:
на кострах попалив, на поталу віддав люти черні-юрби!
На РОССІЮ — плював!... Бо Дзержинського — Лиха
не чолі „інквізиції” поставив. Щоб Бабой Ягою — Чекою,
він забив в домовину „Православних” останнього дияча.
Підписав смертний вирок Єресі Фотія — Ватикана рукою
Потекли по Землі : Жах, Розпуха, Насильство, Огіда!...
Струми крові невинних людей в пролетарських „різницях”
А ноган Латиша, Шабашгоя та — „месника” за Погроми” — Жида,
безпощадно стріляв жертві — ворогів потенційних — в в'язницях!
Всіх, що в Вічність свої будували Святині-Собори,
і в житті на Землі не були галапасами чи плазунами,
засудив Ти на смерть, гнав в Сибір, у табори,
де їх нищили, працею й голодом, звироднілі хами!...

Ти ненавидив ДУХ, що формує Матерію,
творить ВСЕСВІТ, ОСВЯЧЕНИЙ ВІРОЮ
Ти зробив „Діамат” – Сатани гістерію –
в Твоїм „Ліжку Прокруста” – сокирою...

Ти позбавив Людину її Волі і Права,
кинув в пащу Повії – Отари !

І грабують Особу : Упир Твій – Держава,
й Чабани – Технократи... Корсари...

Знищив власність приватну – добробуту основу,
вкрав і Землю, й варстati й заводи !
На нестерпнім кріпацтві, запровадженім знову,
рабовласників зграї, холуїв хороводи...

Обіцяв ВСІМ НАРОДАМ – власну Мову і Владу,
Рівноправність і Дружбу – Братерство!

А приніс : „ЗЛИТТЯ НАЦІЙ”, геноцид і загладу,
Москалів панування, брутальне захерство!

Що КОМУНА – ПРОКЛЯТТЯ : нині всім очевидно !

Бо вона є Злоби і Ненависти твір !

Будівничий її – ПІДЛЮДИНА ОГИДНА,
ПАРАЛІТИК і КАТ, АМОРАЛЬНИЙ ЗВІР !

Догнива його труп у Кремлі, в Мавзолеї...

З ним у безвість навіки її Комуна піде...

Не врятають її холуїв голосні Ювілеї...

СТРАШНИЙ СУД НАБЛИЖАЄТЬСЯ, КАРА ГРЯДЕ !

Лондон – Гага , 7-го травня 1970 -го року.

ІУ. І С Т О Р I О С О Ф Ч Н I Т Е М И

З А П О В І Т Ю РІ Я Л И П И

Ви — бароко Козацького — Чорноморську рапсодію,
недоспіваний спів, Духу Предків мелодію,

і псалом січовий, і молитву Профета
доспівайте — Гімн Княжий — онуки Яфета!

Ро зтро щіть — гнівом Правди — брехливу пародію!
Дай те відсіч Московському катові-злодію!

І продажним Іудам, невтральним Пілатам,
що — з наказу Кремля — смерть несуть рідним хатам...

І над Понтом Евксинським Русі славну Імперію
відродіть — як степів Великодню Містерію !

Українську Державу Козацької Нації !!
Де знайде — ДУХ ЗЕМЛІ — форму й зміст в інкарнації!

Вітер хвилі жене бірюзові
на стрімкі береги з вапняків.
Пригадав... на Кубані й в Азові...
заколисував мене їх спів...

Там „Нордости”, а тут Містралі –
несуть з подувом бурі Зиму.

Там – Кавказу, тут – Альп катедралі –
скелі Божі – трублять у сурму !

Тут і там – грас Сонце в перлинах
розпорощених бризочок хвиль !

А в зелених, гірських полонинах –
червоніють кущі „бунгевіль”...

Меви крають повітря скиглінням
і кружляють у безлічі зграй !

А в щілинах, між білим камінням –
воркотяль і струмки й водограй !

Білі крила човнів мчать у далі
і зникають з очей в виднокрузі...

(хтось у серці шепоче в печалі:
„ чи ми стрінемось ще колись, Друзі? ! ”)

.....

Народивсь я у Тъмутаракані...
Хресним Батьком моїм був ... Казбек!
Я на Чорного Моря оркані
верхи... їздив до сонечних спек!
Випадково зустрів Прометея!
„ Що Ти робиш тут, мій Побрратим?
Ким ? – велична, жертовна ідея –
зробить Тебе? Злочинцем? Святым? ”

„ То мені – цілковито байдуже! ”
Він, привітно, всміхнувсь, відповів...
„ Мого серця наказам – мій Друже!
я корюсь, а не примхам Богів ! ”

.....

Я знайшов Його мертвим на скелях...
Був розтоплений крил Його віск...
Глузував, хтось, у „Божих Оселях” :
„ Так кому ж приніс літ Його зиск? ”

Я ніколи того не забуду:
що ні світла-тепла, ні вогня —
не хотіла — для в темряві люду —
дати наша... „Небесна Рідня” !...

.....

На Кубані в степах — монументи...
Там в могилах Звитяжці ... мовчать...
що дали нам святі пергаменти:
кров'ю писане право на Землю, печать!
Полягла на далекій Кубані
сила Гриднів хоробрих когорт!
Захищаючи Землю у брані —
від хижакьких, азійських орд!
Згідно з Матері-Слави наказом:
Чумаки мандрували до Трої степами...
Бо вона — з давніх літ — є для нас шляховказом
І до Вільного Світу — розчинені Брами!
Ми її занедбали, зrekлися, забули!...
І Тебе — Русколані колиска — Кубань!
Галичани, і Лемки й Гуцули —
стали ціллю всіх наших думок і змагань...
В боротьбі за Карпати „кошлаті”
ми згубили і їх і Кавказ!...
Що ж знайшли за Збручем? — Уніятів ...
і гніздо ватиканських проказ!...

.....

На Кубані ростуть наші Хлопці — Дуби !
Там цвітуть — степові орхідеї — Дівчата!
Там — майбутність нової, молодої Доби ...
Там нас жде цілина ... непочата!

.....

Середземне, азурне, привітливе море!
Верховини твоїх стрімких круч, берегів...
Ви розбуркали приспане в серці горе...
Кличуть Предки: „Додому ! ” свого внука з гробів!

Мантон, Франція
15.XII.1980

КОРОЛІ ЧЕНЦІ

Меченосець — Король , Хрестоносець — Чернець,
любліяль Вічність обое , ії Слави вінець!...

Перший — успіх Звитяжця , у Цезаря тозі,
Другий — жертву Святого , у Божім чертозі!

Моїсей — за Скрижалі, в огні Богом дані !
Аарон — за Теля Золоте на майдані...

Рай земний — Царство Боже у людському серці
повсякчас у змаганнях, в смертельному герці!...

Сам Христос, Який „смертію смерть подолав” —
Єдність Духу та Тіла... створить не здолав!

І ніхто ще донині не здійснив синтези !
Тільки спроби, шукання, хиткі гіпотези...

.....

Чи ж народять в двобоях Князі та Святі:
Симбіоз інтегральний — як Єдність Мети?!

БАГНЕТЬСЯ БУТИ... РЕДАКТОРОМ!

Багнеться бути... Редактором...
фокусом і приймачем!
Людського Духу — реактором
і тлумачем — сурмачем!
Багнеться — в творчій Синтезі
Космос збагнути — в Інтегралі!
В Божі вслужа тися Тези,
їх записати в Скрижали...
Багнеться в Серця Антени
хвилі ловити всесвітні:
з Києву... Риму... Атенів...
древні, майбутні, новітні!
Сонця шукати проміння
в Морі й краплині роси...
Слатъ ізотопи сумління,
Правди, Любови, Краси!
.....
.....
Багнеться... щоб Святославу
в руки дав Меч — Рідний Краю!
Влив в Чорноморську Державу
води Кубані й Дунаю!
Багнеться шаблю Богуна —
знову побачить , над степом!
Сурми побідні Перуна —
чуті в псалмах і з вертепом!
.....
.....
Багнеться вчуть , як до Бога
скаже Т А Р А С : „ УКРАЇНІ
ПЕВНА ТЕПЕР ПЕРЕМОГА !
ВАРТУ СКІНЧИВ! ОТПУЩАЄШІ НИНІ !”

Н О С Т А Л Г І Я

В душі моїй живуть ще сонячні усмішки
та солов'їні співи у гаях, на провесні...
Я-б повернувсь додому - як Прочанин - пішки...
коли-б я знов, що Рідні - тужать по мені.

Коли-б надія мав: знайти Могилу Мами...
з Хрестом на ній, як Воскресіння силует...
коли-б не чув, що "всіх панів д'одної ями"
з прокляттям закопав... "придворний шут" - поет...

Коли-б мій цвіт Душі : юнацькі мрії, думи -
не замордовані були в льохах в'язниць...
Коли-б не глузували з них невдалі й недоуми.
Коли-б сумління голос закликав - До Правди! - із дзвіниць!

.....

В душі моїй - нема до Них ні помсти, ні злоби...
А тільки гострий біль - з безмежної любови -
до цих замучених, голодних, гнаних - Сатани рабів...
які - наперекір катам - є рідними мені, по духу і по крові!

І вірю я: під змушеного гвалтом машкарою -
живе Дажбожий Внук, з душою Запорожця-Козака!
Воскресне Він! Візьме до рук Арея Меч - як зброю -
І знищить упиря кремлівського : злочинця-хижака!

Мантон, Франція 22.01.1982

Б А Т У Р И Н У Н І Ц Ц І

Коли приїдете до Ніцци,
зайдіть, будь ласка, у світлиці
Палацу Князя Кочубея!
І там, без заздрошів плебея,
погляньте: як Козацьке Панство
своє загублене Гетьманство
збиралося реставрувати...
І Розумовського Палати
з Батуричу до „Côte d'Azur“
перенесло... (не без бравур!)
Згадав Микола-Князь Полтаву?
Спокутуватъ хотів неславу?
Чи, може, глум Москви та зради
обурили його засади,
і Він — Романову Царю —
проголосив смертельну прю!
І, сівши — з Булавою — в залі,
приймав Гостей, як у Версалі...
Як Преставник і Суворен
Землі Козацької — L'Ukraine
Були ще чутні канонади
Англо-Французької Армади
в Криму. Горів ще Севастополь,
як Український Храм-Акрополь
воскрес на Середземнім Морі:
Москві — нове : „memento mori“
На фронті білі колонади
стояли — наче Амбасади —
могутнього Бароко Степу...
А про Виговського й Мазепу
оповідала в парку липа,
згадавши й Орлика Пилипа...
Хто зна? Які кували пляни
нові Капністи і Бопляни?
І, певно, гордих Предків Тіні
на допомогу Україні

сюди злітались на наради,
й посмертно їй служити раді...
І може б визиала Корону
Європа — Київському Трону,
коли б Козак і Пан — Патрицій,
за честь Яфетових традицій ,
за Рідну Булаву на Сході —
з'єдналися в спільному Поході!...
Щоб знов воскресла : Святослава —
Дажбожих Витязів — Держава !!

.....

.....

Та не судилось... Меч Арея —
згубили Правнуки Енея...

.....

.....

Мовчать — в задумі — Кам'яниці...
І бережуть їх таємниці
Чужі Архіви та Музеї...
Неначе в нашім Колізеї —
тут : крови й боротьби сліди!...
Як будеш в Ніцці — то зайди!
Знайдеш Башкірцеву Марію...
і не одну забуту мрію...
Вклонися Предкам без афронту!
Хіба ж ми мали тільки Гонту!?

Ніцца, 1960 рік

Пригадую, з вдячністю, що мій товариш по
студіям в Берліні — М. СЛАБЧЕНКО — звер-
нув мою увагу на „Батурин в Ніцці”.

С В Я Т И Й Ю Р И Й

На поклін і под'яку... із огидних Бригіток —
зазістав я на Гору, у Храм Твій побожний!...
Від Московських катів і в'язниць, і „питок” —
світ-за-очі втікач і шукач-подорожній...

У просторах святих Твоїх бань катедральних —
Тіні Предків лицарських витали... в спокуті!...
Дух соборних ідей і змагань інтегральних,
спільний Чин — Боротьба і Дністра , і Славути !

Проводжали — як Рідні — в далеку мандрівку:
здобувати для окрадених — Духу Скарби!
І до Вільного Все світу — доступ — путівку,
нам дали і наказ: „Не спиняť Боротьби!”

Лиш єдину обітницю дали ім , як кондицію —
„Не іти до Чужих! Не щадить яничар!”
„Свою Рідну плекати Культуру — Традицію,
Дух Землі не губить. Шанувати Божий Дар!”

Витязь ЮР ! Рідний Брат наддніпрянській Софії !
За майбутнє молись — Твоїх Джур-Юнаків...
Хорони від спокус, від Демонів і Віїв...
на шляхах-роздоріжях... „Мандрівних Д'яків!”

" К Р И Л А Т И М ! "

Летіть, як стріли, як Соколи,
на крилах золотих в блакиті.
Шукайте напряму до Скитій,
у Рідні Далі - Видноколи!

Ростіть - не тільки як "Крилаті" ...
Плекайте і Серця орлині!
Шануйте й думи голубині ...
А Вдачу - з криці і булатів! ...

Живіть по власному Закону,
відважні й здібні між Птахами:
І ВИТЯЗЬМИ , І КОЗАКАМИ !
Як Волі Лицарі - до скону!

Хай між Карпатами й Кавказом,
з небесних і земних просторах,
ДУХ ПРАДІДІВ - у Омофорах -
живе - Молитвою й Наказом !

Щоб встали із "Льохів Розритих"
і Княжа Русь, й Гетьманська Україна:
Мечем - з любови й жертви - Сина ...
Скарайте Ворогів Неситих !

О, СИНУ!

О, Сину! Чую гнів погорди
 в Твоїх думках, Твоїх словах...
Що не спинив я Дики Орди,
 не загатив їх трупом шлях
туди, де Спадщину Тобі —
 здобув наш Прадід в боротьбі...

О, Сину! Вибач втечу й втому
 і заржавілих Душ шаблі...
і спис, і стріли — в час Атому!
 Готуй Космічні Кораблі!
І вдарь — Побідний Месник! —громом
 над Світовим — з Кремля — погромом!

Край Рідний поверни онукам! —
 Гніздо прийдешніх Поколінь...
Твоїм змаганням і спонукам —
 хай не перечить серця лінь..
Хай Прометеїв та Ікарів
 не залякають жертві й кари...

О, Сину! Не у Сан-Франциску
 Дітей Твоїх веселий хор
почути прагну... Їх колиску
 жде на Лимані — Чорномор!

.....
.....
Для Тебе — був лиш мостом... Сину!
 Із прірв моїх...на Верховину!

У. Н А Р Е Л И Г И Й Н И Т Е М И

П О Д Я К А М А М І

В житті моїм я часто зустрічався з Сатаною...

Не раз він вів розмови і дискусії зі мною...

І логіка його думок, доцільні, слушні аргументи –
не раз нещадно нищили божків уявних сакраменти!

І все ж – ніколи не прокинулась в мені потреба
до бунту приєднатись проти Бога Світла й Неба!

Бо відчував я, що ненависть Сатани, злоба й наруга –
це тільки покалічена любов і прагнення, і тута

за тим, що він згубив своїм гріхом – повстанням!

І що й донині є його палким, нездійсненим бажанням

Творцеві Всесвіту в красі і силі дорівняти –
у боротьбі проти Того, Ким він хотів би стати...

Я ж вірив, що вернутися на досконалості висоти
не можна – оминаючи і Чару Батька, і Хреста Голготи.

.....
І коли він – лиш поглядом – кидав мені питання:
"Чи не зродилися в мені і спротив, і дерзання?"

Я розповів йому про рідну, чисту серцем Маму,
яка, за руку взявиши, привела мене до Храму,
де пахло ладаном і свіжою сосновою смолою...
Де – перед образом Пречистої з Дитиною малою –
Ми стали – поруч зі свічками – у молитві на коліна.
І відтоді горить в душі моїй любов нетлінна,
яку не встані погасити принади іспокуси влучні...
бо в ній – Отець Небесний з Матір'ю Земною –
н е р о з л у ч н і !

Х Р И С Т О С Р О Ж Д А Е С Т Ъ С Я

Христос рождається, на землю сходить в ту хвилину,
коли твій Дух перемагає пристрасть — плоть звірину,
коли стаєш подібним Богочоловіку.

Христос рождається, коли ти радісно, як Божа Мати,
мов немовлят, вгортася тих, кому потрібні теплі шати,
в твою любов і ласку, і опіку.

Христос рождається, коли як Йосип, патріарх родини,
стаєш на захист Роду, близьких: жінки та дитини,
і смерти не лякаєшся від Гродів в коронах.

Христос рождається, коли не криє очі й серце сліпота-полуда,
коли, як пастухи з ягнятком, шукаєш ти і віриш у великі чуда,
і скрізь знаходиш їх: у яслах і на тронах.

Христос рождається, коли як мудреці-волхви й царі-владарі,
несеш ЙОМУ свої скарби найліпші, як невгласимі ліхтарі:
пошану, вірність, відданість, покору.

Христос рождається, коли позбавишся божків земних, зовнішніх
і з хором Анголів — Небес Творцеві — співаєш ти „Осанна в
Вишніх”!
з благоволінням в серці, зверненім угору.

Б О Ж И Й В О І Н

"Я продав свою одіж і купив меча!
За плечима торбина, на ногах сандалі.
БреняТЬ в грудях бандури, чую гру сурмача.
Кличуть в бій - Хрестоносця - обітovanі далі!"

Я покинув гучні, велелюдні оселі
і Содом і Гомору - Сатани метрополі.
І пішов в Божі Храми - у безлюдні пустелі,
де молитвою в небо стремлять скелі голі.

Де людині стає зрозуміла тривога,
вічна туга за Духом-Животворцем Землі.
Там, де мертві піски, поза ласкою Бога,
гнані вітром, зникають безслідно в імлі.

Поспішають - за крамом - купців каравани
у спокусливі, повні скарбами оази .
Не облудні їх цілі й привид "Фата моргани" -
мене ваблять Всешинього напрям-накази.

У поході Прочан до Відвічних Містерій -
буду гідним у битві - як Божий Воїн.
Бо мені міродайний єдиний критерій:
"Щоб Небесної Раті - повсякчас був достоен!"

Лондон 17.У.1961

Г О Р Я Т Ъ С В І Ч К И

Горяť свічки — в цілому світі — на ялині.
Лише в моїй Землі — ніч темна... В Україні

Різдва Христового не вільно святкувати:
бо там панують Цар Пітьми і Біснуваті...

які тримають на розп'ятті Богочоловіка
і Образ Божий — людську Душу — ось піввіка...

.....
Коли ж зійде Зоря і в нашім Вифлеємі, над вертепом?
Коли полине спів „Осанна в Вишніх“ понад Степом?

І згинуть слуги Сатани: Пілати, Юди й Фарисеї...
Коли ж народишся і ТИ — ХРИСТОС ЗЕМЛІ МОЇ??

Гага 24.XII.1963

NOTRE DAME DE PARIS

Як у Чистий Четвер закликали дзвіниці:
"Приїдіть, поклоніться Святій Плащониці!"

Тоді вперше схиливсь до Твого Вівтаря :
Квазімодо згадав, горбуня-дзвонаря...

"Чи ж Тобі розповім жаль Ізгоя, скорботи?
Чи ж не йшли на вигнання й Твої Гугеноти?

"Де ж поділася Всесвіту Втіха і Мати?
Алеманів і Франків, Полян і Сарматів"...

Хор напіви співав : поминальні і журні...
Гралися зайчики сонця крізь вікна ажурні.

І зникали у безвість, в Містичнім Соборі -
покоління й століття, їх радість, їх горе...

Мерехтіли свічки, мов кадила стократі,
розвинялися в душі всі заслони, всі ґрати...

І здіймалась до Неба вечірня оғіра...
"Смерть поправ" ... і воскресла загублена віра!

У лагідно простягнені, теплі долоні -
своє серце поклав, у житті захололе...

І Ти стала мені, Мати Божа Паризька,
як Почаївська рідна, милосердна і близька!

Паріж, 1960 рік

Б О Г О Р О Д И Ц Я – М А Т И

Богородиця – Мати, невтішна, в печалі й слізах...
Свого Сина – благально – вхопила за обидві руки...
„Доки-ж маю терпіти, дивитись на страхіття та жах,
кроволитні їх війни – за Віру! – й кострів люті муки,
що – во ім'я Твоє – ось дві тисячі довгих літ –
на Землі несе людям – Твій „Новий Заповіт”?!”

.....
І пощо будувати величні ті Храми, Церкви й Катедралі,
коли скруту, нещастя, скорботу і горе, і зло, і печалі –
в душах людських – Наука Твоя – лиш помножила і породила!
(хоч горять мільйони свічок і лямпад, хоч і ладаном пах-
нуть кадила!)

.....
Чи-ж в тім Храмі, що Ти обіцяв їм возвдвигнути в три дні –
не повинні були-б ясним світлом горіти тільки Божі Богні?
Його мури – не сміли-б складатися з дерева, ані з каміння...
тільки – з Чистих Сердець – що підносили-б вгору стремління!
Його дах мало-б бути : Небесне Склепіння, де Зорі – це

Душі Мерців!

милосердні-ж і добрі Сини Божі в нім були-б за жерців,...
а не різні „Намісники” – самозванці, інквізитори та шамани,
кардинали „блаженніші” – вбивці, торгаші, шарлатани,
такі – ж самі, як ті, що Ти вигнав із Храму колись в Іудеї!
як дрібних крамарів, галапасів, що шукають наживи з ідеї!

.....
То-ж пощо – Сину Мій! – я Тебе породила, у болях, в скорботі?
І чи справді для спасіння людей Ти висів на Хресті, на Голготі?
Мое серце кривавиться, бачуши, як Твоє Слово і Жертву –
„Князі Церкви” та їх лжепророки замкнули у дргму мертву!
І з Тебе, що на Землю прийшов: Носієм Добра, Світла, Любови –
Упиря і Потвору зробили, що жадає від вірних покори та крові!
Де-ж обіцяні людям „спокій душ” і блаженство, спасіння??
І чи віриш Ти сам, що чекають вони на Твій Страшний Суд,
на Твоє Воскресіння ???"

.....
Богородиця – Мати, у чеканні на відповідь, заховала свій сум
у серпанку...

На колінях моливсь під Хрестом Її Син – у мовчанці до
самого ранку!...
Мантон, Франція, 01.XII.1980

P E T I T S E R M O N

У каплицю ... до Божої Матері „Доброї Ради”,
я захожу частіш: помолитись, спитати поради...

Оглянуся — на повну порогів — життя моє річку,
Ставлю квіти, запалю жертвену свічку...

За здоровля Живих і Померлим на спомин...
Бренить в серці журливий і радісний гомін...

За Олега та Ен, і за Марго та Яна...
За Миколу і Галю, за Ольгу і Жана...

І за внуків маленьких... вечірній сермон...
за Люї, Елан-Девіда, Клер-Сімон!...

Наче всіх доторкнуся рукою... чи свічки теплом?
І коли повернуся в спорожнілий свій дом,

чую Тіні присутні... живуть і вітають..
„Як ся маєш? Чого Тобі бракне?” — питаютъ...

Їхні приязнь, любов і турботи привітні —
гріють серце — я знов не один, не самітний!

Радо далі — тернистим шляхом — простую...
Поруч себе їх голос, підтримку їх чую...

„Ти потрібний!... озимі жита засівай в перелоги!
Ще зарано... співати Панаходу... складати Некрологи!

Е С С Е Н О М С

Я змагаюся з Богом... мов Яків в пустелі...
В Небо лізу... по власним драбинам, щаблях!
У зневірі — міняю і напрям, і шлях
до Світил недосяжних космічної стелі...

І коли — повний горечі, болю й одчаю —
від поразок... впаду на безводних пісках,
коли стисне мій Дух ...передсмертний Жах,
раптом... Ангола Божого я зустрічаю!...

Він — на Крилах — підносить мене понад Зорі...
Гімн хвалебний співаєм у вічному хорі...
Перед Всесвіту Володарем!...

І так гарно мені — поміж Духів Безгрішних,
де нема ні скорбот, ні бажань неутішних,
які роблять... Земним Бунтарем!...

Гага , 14.X.1959

М И Л Е Н И У М

"Передмур'я Християнства"

Нема лютіших душегубів, як польський ксьондз і шляхтич-лях.
Вони — віками — в Україні лили по селах і містах
нєвинну кров, що не всихала ні на шаблях, ні на хрестах...
"Огнем й Мечем" заплямувавши назавше свій — злочинців — шлях!

Нема потворнішого гада, як раб-папіжник, уніята!
Продавши душу сзуїтам, він мордував, як Каїн, брата...
Брехню і підступ, гвалт і зраду і злість шалену ренегата,
вживав як "місію на Сході" для влади й зиску супер-ката!

Й

Вони тепер разом калічать Христове вчення і засади:
замість любови — людовбивство, костри з церков і Торквемади
на "Східних Кресах". Лютъ звірину несуть до людської громади.
Нема й не сміє бутъ ніколи — поріддю д'явола пощади !

"РІЧ ПОСПОЛІТА"

Не була ти — для всіх Громадян твоїх — справді „Річ Посполита”!..
Лиш служнням знаряддям — фанатичної польської шляхти й ксьондзів!..
А „Історія Дій” твоїх: повна кривди та кров’ю невинних залита,
та знущанням катів-канібалів, інквізиторів-нелідів : „Церкви Князів”
над мільйонами,— гвалтом позбавлених ВОЛІ і ПРАВА—„білих негрів”, рабів,
яких ти не вважала за „братів у Христі”, а за „бидло” твоє, кріпаків!..
Ти була лише ходлом зміїним та захистом для дармоїдів-злочинців,
які в люті своїй катанинській стреміли до знищення всіх Українців!...
І в душі мали пристрасть, єдину мету: „Вбити Схіamu!” З Ватикану „НАКАЗ
ЧОРНОБОГА НАМІСНИКА” виконать...: „Всіх схизматиків відігнати за Кавказ!”
„Рятувати їх душі” — огнями кострів та „свяченими” в Римі мечами...
А за це обіцяв тобі „Римський Заглоба”: в Небі—доступ до Райської Брами,
на Землі—х, здійснить мрії бундичні про „ПОЛЬSKU” від моря до моря...
боронити її від наїздів зі Сходу та Заходу, та від скрути і горя... ”
.....

Та по ВОЛІ КОСМІЧНОГО ПРАВА Й МОРАЛІ — все не так, зовсім інше сталося!
як творцям католицької Фурії, езуїтським опричникам, палко бахалося!
Бо воскреснув нащадок Славних Витязів Руських: Запорожець-Козак !
СТАНУВ ВІН — ЖИВИМ МУРОМ — на захист своїх рідних братів-неборак...
І — КОЗАЦЬКОЮ ШАБЛЕЮ, У ЛІБОВІ СВЯЧЕНОВ, У ЖЕРТОВНІЙ КРОВІ —
РОЗРУВАВ „ПОСПОЛИТУ РІЧ” — БЛUDНИЦЮ, ВІДІГНАВ ЇЇ В МЕЖІ НОВІ !
І звільнив свій Народ, своїх ПРЕДКІВ СВЯТУ, ПРАВОСЛАВНУ ВІРУ —
від мерзених знущань одурілих католиків, польських звірів!..
А останки „панів” / біснуватої, хамської зграї улирів-паразитів/ —
розігнав до трьох різних Держав, до чужих і ворожих церков і левитів...
де вони мали час, міркувати — в пліну, як невільники, „На ріках Вавилонських”
про близнірські, „місійні” розбивацтва й абсурд своїх „Мрій Ягелонських”!
І — в здивованні, чи у спокуті? — запитались вони в справедливої Немезіді:
„Чи це правда, що тільки презирство й огиду до нас мають Сусіди???”
Немезіда, привітно всміхнувшись, на це відповіла: „Це справді, ТАК !”
„Вашим другом — ЗГАДАЙТЕ ХОТИН ! — міг би бути Герой-Запорожець-Козак!
Та коли Ви поставили „пова законом” всіх „схизматиків і Козаків”,
покарав Вас належно — за цей злочин — ЙОГО ГОРДИЙ І ПРАВЕДНИЙ ГНІВ !
.....

Незабаром, я дам Вам ще одну — і останню — прихильну нагоду:
Відродити Польщу, в її власних етнічних межах, для свого Народу!
Та, коли Ви у ній не здолаєте забезпечити ВСІМ ані ВОЛІ , ні ПРАВА ,
то навіки похована буде в могилу, як нікчемна, икідлива й аморальна:
— ВАША ПОЛЬСЬКА СПРАВА ! —

С О К И Р О Н О С Ц І

Достойний Докторе! Не докоряйте Ви Петлюрі – за Варшавський
Договір!

Бо це-ж : Митрополита й „Князя Церкви" замір був і твір!
Це - Він віддав Правобережжя на поталу Польщі та Ватикану,
як у минулім віддавали Його далекі Предки – Турецькому Султану!
Як одержимий Яничар, папіжник і попихач Ватикану – У Н І Я Т ,
що голови „косив" Козацькі, нанизував на списи немовлят,
палив Церкви, „схизматиків" садив „регочучись" на палі,
під спів „ТЕ ДЕУМ" відправляв їх „де нема ні болю, ні печалі".
Століттями копав бездонну прірву і ненависть над Збручем,
катам „Намісника" та польським розбішакам допомагав – „огнем
й мечем..."

І виховав собі „почесного наслідника" – „блаженнішого кардинала",

Убивцю-Інквізитора, фанатика й „Сокироносця" – крімінала,
який „на більшу славу Бога" та на службі у чужої „віри":
не завагався – як бандит – вживати ані куль, ані сокири!
Бо „ПРАВОСЛАВНІ" – є для нього найбільші вороги і бузувіри!

.....
.....
І нині, на послугах у слухняного знаряддя Сатани: Кремля та Папи,
довершує, що не здолали доконати їхні гангстери-сатрапи:
Вбивас в розпорошеній по світу Українській Еміграції –
не тільки Єдність Духу й Чину, але й саме Поняття Нації!
Під гаслом: „Якщо ми бачимо, що Богові небажана є Україна,
обов'язок католика, як вірного і відданого Папі сина:
зректись назавше України, не піддаватися спокусам грішним,
і не губити „Царство Боже" для Душі, у битвах за „колишнім"...

.....
Так єзуїтська Унія – Отрута досягла свою мету – кінець!
Призначена „на смерть Русі" – на домовину України кладе вінець!
Василіани ж і невігласи, що галасують „За Патріярхат!"
пошились в дурні... бо не врятував їх ані Йосиф, ані Йосафат!
Тому, що як пророчив Мудрий Галичанин – „Мніх із Вишні" ...
Ті, що зачаті у брехні та блуднім ліжку Сатани:

„СОКИРОНОСЦІ – ДЛЯ БОГА Й УКРАЇНИ – ЛИШНІ!"

Ю В І Л Я Р – Я Н И Ч А Р

Сліпі й Бучки, і Янови й Чубаті: Прелати
„Ватиканської Рутенії”, Її „Еліта-Апостати”,
забувши честь і сором, бруд виносять з хати...
Й Того, Хто є ганьбою Нації, — пошили в Ювіляти!...

Кістки, яких не приняла — як Зрадника! — Земля Волині,
везуть на продаж, на показ до Римського Базару...
В засліпленні вбачаючи в тому заслугу, а не кару
для Яничара, який нищив Церкву і працівські Святині!

Безбожні крамарі! Ви срібників Гудових Міняли...
Бодай же й Ви внедовзі долю ту зазнали,
якою БОГ ПРОКЛЯВ НАВІКИ ВБИВЦЮ — ЙОСАФАТА!
За те, що „в імені Христа!” — вбивав Він Брата!

„Огнем й Мечем” Він дбав про Розбрат, а не Згоду!
Він є „Святым Польщі” — Відступником і Віри, і Народу!
Старих і немовлят — жорстокий, фанатичний Кат!
Слуга Антихриста — і Римський Інквізитор! — ЙОСАФАТ!

Брук ін Ватерлянд. 10.04.1967

Стривай, Земляче!.. Без потреби
цілуєш Ти пантофлі пап!...

В Кремлівськім „Пеклі” , в Римськім „Небі”
Той самий Деспот і Сатрап !

Це-ж тільки різні „Маскаради”
Для „Князя Світу” – Сатани!

Чекіст і Єзуїт – „Камради” !
бо-ж рідні – Д’явола – сини!

І релігійних догм фанатик,
І „Вождь” – пролетів диктатур,
як Інквізитор чи „ Прагматик” –
живуть із мордів і тортур!

Для них: весь Світ – лише дві групи:
тут – „ Вірні” , там – „ Єретики”,
з яких зробити треба трупи,
їх порубавши на шматки!

Прокляття Унії – віками
Вкраїну нищить, як пістряк !

„Зливас Нації” – з мерцями! –
народовбивець – маніяк!

То-ж не „цілунки”... – Атомбомби
хай стануть нашою журбою!

Не сморід трупів з катакомби,
а стогін мучених Москвою!...

І хай не жде на нас Каноса:
нові кайдани і тюрьма !

Нащадки Гонти й Кривоноса –
на смерть пійдуть – проти ярма!

І остохидло нам „любити”
своїх смертельних ворогів...

Ми не дамо себе губити –
„На славу!” зайд, чужих богів !

Ми вірим в Правди Перемогу!

І Право – бути скрізь собою!
Ми молимось – Лицарства Богу –,
щоб допоміг Він у двобою !

Щоб Чорнобогів з Ватикану
і Вовкулаків із Кремля —
Вогнем і Лавою Вулкану
спалила Праведна Земля!
І не врятують Рим „вовчиці”,
втікти з Кремля — не встигне „Брат”...
Повиснуть — поруч — на осиці ...
І Комісар , і Йосафат !...
••••••••••••••••
Перун покотить з хмар громами,
як споконвічний Дзвін Побід !
Покличе знов у Рідні Храми —
всіх вірних Внуکів — Божий Дід !

Гага, 26.VII.1979.

М О Т Т О

Культура є спроможна творчостю Народу керувати,
Коли вона лишається — по суті ! — МОЛІТВОЮ СВОЇМ БОГАМ !
І тільки ТОЙ НАРІД є здібний Людськості скарби подарувати ,
Що на Своїй Землі —воздвигнув : РІДНІЙ ВІРІ — ХРАМ !

Гага , 01.IO.1970

КОНГРЕСОВІ

О, не кажіть: „Нехай любов до Рідних
горить, як ненависть до блудних Земляків!“
Лише в серцях жорстоких, хворих, бідних –
замість любови – помста, злість і гнів!

О, не кажіть, що „ТАМ“ – самі гелоти...
нікчемні і німі Московії раби...
закуті терором в неволю „санкульоти“...
які зrekлися чести й боротьби...

Коли в Землі Батьків рождаються ВАСИЛЬ І ЛІНА ^{x)}
й ніхто не встані с замкнути їм уста...
Й ніхто не може змусити їх Душі на коліна –
живе ТАМ – ДУХ НЕПЕРЕМОЖНОГО, ВОСКРЕСЛОГО ХРИСТА!

Нехай же ВІН – панує і між Вами, у Нью Йорку!
ХРАМОСТРОЇТЕЛІВ, НЕ ГЕРОСТРАТІВ!
Нехай до КІЄВА й ХРЕСТА, НА ВОЛОДИМИРОВУ ГОРКУ –
Повернутися душою внуки блудних апостатів!..

Гага, 07.XI.1967

^{x)} Василь Симоненко
Ліна Костенко

VI. ЛИРИКА НА РИЗНИ ТЕМИ

П О Е Т О В І

Поете! Ти призначений сказати, що в серцях заховане,
Що напинає Душу, наче вітромповний білий парус,
і прагне в небо і до сонця, як Орел — Ікарус,
І хоче народитися як Слово: читке, дзвінке, карбоване!

Стань почувань і дум всесвітніх приймачем, радаром!
Нечутного й незнаного — Ти є — віщун і драгоман!
Будь слідопитом — вартовим, що береже від лиха та оман!
І виночерпієм для спрагливих, для голодних — хлібодаром!

І пам'ятай: немає більшої провини проти Духа,
як проміняти Меч Пророка на Ключі Євнуха...
і берегти Гарем... для „спритного” Сучасника — Султана!

Впрягайсь в Мажі Чумацькі, які йдуть до Вічності, до „Возу”.
Шукай мостів, сполучень поміж Небом і Землею — Симбіозу...
І бережи в поезіях Красу, яка нам Богом дана!

КОМУ ПОВІМ МОЮ ПЕЧАЛЬ?

Кому повім мою печаль?

З ким поділюся сміхом, жартом?

Чис плече й шовкова шаль...

на мент пригорне перед стартом?

Кому ще айстри й хризантеми —

шукатиму у Листопаді?

Весняні пригадаю теми...

і запалю свічки й лямпади?

Кому в принадний хартушок —

насиплю перли і брильянти,

і мов з Аркадій ... пастушок,

стелитиму квіток гірлянди?

В полон візьме хто — „*con amore*”

мій Дух, в чаруючі акорди?

І понесе ... на Чорне Море,

на Капрі ... і в Норвеські Фьорди?

Хто — в Білу Ніч.... в полярній тіні,

співатиме „Сольвей Зонг“ Грига?

і серця лід — у теплий, синій

Гольфштром візьме... де тане крига?

З ким попливу в блакитні далі,

в дискретній, затишній گондолі?

Кому акації й міндалі...

вплету в косу... Циганці-Долі?

Хто збудить ^в грудях битви сурми

і вибухи-Протуберанці?

Пішло в атаку ... і на штурми :

ворожих кріпостей та шанців?

Вколише Хто? — сердець дуєтом —

в останню пристань-охрану...

прошальним танком-менуетом...

як припливе Паром Харону?...

Гага, 1959.

ГОЛЯНСЬКА БАРКАРОЛА

Нічка над озером... тепла, лагідна...
(бавиться Легінь... торкнувся щоки...)

мов люба Дівчина - щастям вагітна -
горнеться... ніжна... шукає руки!

Меви скиглінням віщують про тугу:
вічно присутню і завше нову!...

Ту, що шукає дружину-подругу...
(селезень качку зове... в рандеву!)

Чути: корови мичать... неподօсні? -
жарти ягняток в кашарі з Бровком...

Хрюкає десь порося... ненапօсне?
пах Сіножаті ... з парним молоком!

А очерет засинає, колишеться...
(.звинений парус... гребеш веслом...)

Грудям так легко, так радісно дишеться!
Дзвін - на вечірню - склика над селом!

В ніч, маяки миготять оченятами...
(авт ліхтарі , чи летять світляки ?)

Качка сваритьсѧ в гнізді з каченятами ,
крилами грозяте з пітьми вітряки!

Берег ховас - на якорях - хатки...
(хлопці готують вечерю смачну!)

одяг купальний міняють дівчатки...
на „бебі-долль“ - бальну сукню нічну...

На вечорниці Місяць із Зорями
„Воза“ запряг... чи в „Зимовий Похід“?

Цілить „Стрілець“ ... і летять метеорами
Відьми - вогнисті хвости - в небозвід!

З Юні воскресла... бренить Баркарола,-
та, що співав над Сеймом навесні...

Скрізь зачарована Рідна Гондола...
серце колише... пливе по Десні!..

Човен - Ковчег мій - куняє... гойдається ,
хвилі лоскочуть пестливо... хлюп... хлюп...

Хто тільки - в Нічку таку - не згадається!...
де ж Ви ? О, Кучері, Очі... Клич Губ?!...

Бачив я нині на віях слізинки...
Вам їх навіяли свічки ялинки?
Маму згадали? Хатку свою?
Себе дитинкою в тихім Раю?
Хтів на коліна склонитись перед Вами...
Хтів я встелити шлях Ваш квітками...
Щоб Ви не краяли серця свого!
Бракне чогось Вам? Скажіть же, чого?
Гляньте, які пелюшки сніжнобілі
Пан Бог-Отець по Землі розіслав! ' ' ' '
Сина-Христа, як уперше сповили —
Людям в сю ніч — про Різдво — нагадав!
„Слава во Вишніх!” — десь в небі лунає...
(Анголи гублять пушиночки з крил...)
Спів той величний серця звеселяє...
Очі зоріють небесних світил...
Панно-Дитинко! У білі простори —
кличу Вас, зву я... Йдемо!
Линем душою в небо, угору!
Богу-Творцеві — хвалу віддамо!
Ах... Ви спинились... Вас друзі зовуть...
Чую, як слози на серце падуть...
.....
П'яні обличчя, блукаючі очі...
Мова безладна — пошо зайвий труд?
„Чорна Циганка”... й вино.. сеї ночі!?
Панно! — Чого ж Ви шукаєте тут??
(Сніжні пушинки Землю вкривають...
„Heilige Nacht” .. десь далеко співають...)
Бачу, як туляться стомлені вії...
Чую, як хилиться тіло до сну...
Знаю, що зведені марно надії...
просять кінчати цю фарсу нудну...
Панно! Так що ж Вас тримає??
(Зимно... підступно Мороз обіймає...)
Нічка безсонна прийшла, слід у душі замела...
Спогад у серці бренів... тугою з юних днів...

Берлін-Шарлотенбург, 1923 рік.

ФРАНЦ ЛІСТ... І КАРОЛІНА

„Твої очі зустрінув в екстазі концерту...
Відтоді ношу в грудях спалахнулу, роздерту
контрапунктами Душу... повну рокоту фугу!
невгамовне — до болю пекуче — бажання і тугу!

.....

На Твою Україну-Красуню, у Київ, в Одесу —
приїздив: здобувати собі Долю-Принцесу!...
Прислухались, захоплені в чари мої, у акорди —
і Лицарства Козацького внуки й степові
Запорожці-Мілорди!

Їм на честь — звеличивав я їх Князя — Мазепу
в поминальних акордах Трагедію Вільного Степу —
ввіковічив!. Змагання і битви й неславу...
і Прокляття — Могилу Козацтва: Полтаву!

.....

Я покинув Марію і Діти... Єдину, пасіонату
оду-гімн тобі грав: полюбовну сонату!..
Реготались Демони й на скрипках Цигани
відьм скликали в кадріль... у рояля моого урагани...

.....

Забреніла в Тобі — у розбуджений з сону! — луною
моя пристрасть жагуча... пішла Ти зі мною!...
Залишила свій край і багатство і панство, на злидні
проміняла... Не залякані бунтом у Відні
ми злетілись — крізь смертні кордони й постріли!...
Мов метеликів полум'я — поцілунки зустріли
наші душі, що йшли в клекотіння вулкану...
в гімн весільний, у Мессу Солемну — Осанну!

.....

Ти благала осв'яти родини... в далекому Римі
і лямпади Духів-Охоронців... доброзичні, незримі...
Милость Божу і згоду, і поміч сакральну,
і причастя вино — в нашу учту паскальну...
Дарували довір'я Тобі всі земні кардинали,
розвчинили до Раю заслони, протоки-канали...

Та... побачив Нещирість? — Отець Правосудний...

„Трепеціть одержимі!.. В день страшний, день судний!
не шукайте за Щастям!... Чуття особисті,
перетоплені в співи побожні і чисті,
хай злітають в молитві-кадінні, до Бога!

„Sursum corda” — і сповниться Ваша вимога...

.....

.....

В монастирському Храмі, у чорнім серпанку з ажуру...
на Ченця-Органіста задиблено... в Божого Джур??

.....

.....

Чи шукаєш в похиленій постаті Грішника — Ліста?
Чеповторного — Серця й Душі Чаклуна-Піаніста?? ”

Гара , 1960 рік.

КАПЕЛЮХ НАПОЛЕОНА

Підкова з трьох столів: для карт похідних плянів.
Великий Глобус — вся Земля, як ціль Його гармат.
Праворуч — гнівний підпис, змушена абдикція. Шах-мат.
Ліворуч — Чорний Капелюх: Дух Демона й земних Титанів...

Народжений під штурм Бастилії, від Марсельєзи звуків,
Ти сам собі поклав на голову несвячену Корону...
І відступила Божа й Предків Благодать від Трону...
І Маєстат Землі розтерзаний був бунтами онуків!

До Тебе нині йдуть на прощу поколіннями нащадки.
Які ж думки і почуття, надії-пляни й згадки
розважають у них безсмертного Наполеона Дух??

Чи ждуть вони від Нього порятунку у сучаснім горі?
Чи став Він їм, як остоюга й мовчазне "memento mori"
Твій Чорний, Твій Бунтарський Символ — Капелюх??

Б И В А К

Багнеться... вістку дати ... до Абесінії?
Чи, може, ліпше... До Сан-Франциско?
Навкруги : Океан Індійський... та гори синії...
До Всіх ... так далеко... й так близько!
Стелиться берегом дим від мого багаття...
Наче-б хтось руку-привіт простягнув Сінгапуру...
Може і там-десь у Джунглях ?— заблукані браття?
згадують бої минулі... поляглого друга і джуру!
Думи непевні кружляють, турбують здогадки уяви...
стежку шукають із виру життя — лябіринту...
(Рідні замовкли: не пишуть із Києва... з Яви)
Шле гамелян мелодійно-засмучену квінту!
Гірні струмки — водоспади дзюрчать з верховини ,
в нетрях концерти бренять цвіркунів і москитів,
а біля мене — Варяга? — воскреслі з степів України?
Очі розкосі блищають... у Батаків... у Скитів ?...
Золото з ними шукаю в горах Барисану,
мію піски, скелі б'ю — піонір ! молотком!
О, як би радо на Крим... на Карпати... до Сяну
помандрував... між своїх — Геолог з Гірняком!
.....
.....
Доля невблагана міцно тримає в обіймах Суматри:
Хто це призначив прощу в Далеких Нетрях — мені-неофіту?
Очі — від диму? — щемлять, повні сліз... суму ватри...
Вишеньський кличе з Афону... з чернечого Скиту:
.....
"Золото серця збирай! Принесеш — як скарби — в Рідний Край
те , що знайшов поміж скель андезиту !

Суматра, Барисан-Масив.

1935 рік.

Д Р У Ж И Н И О Л I

Спомин в душу злетів... разом з пахом цвітучої Кави:

Білі Грона — Оздоба зелених узгір' Барисану!

Твої Очі — глибини і далі, блакиті небесноласкаві —

відзеркалюють : Приязнь, Любов і Пошану!...

Над Екватором — ніч! Біля дому удвох, на ослоні...

Пригорнулась до мене так щільно: Душою й Чолом...

Скрізь: у Нетрях Суматри, на Яві, Борнео й Цейлоні —

Ти для мене: і Світоч, і Щит, і Шолом!...

ТИ — ж : МОЯ УКРАЇНА!! — Колиска Землі — незабутня!

Де зросла наша Доля, у Юні ажурній!..

Доки Ти біля мене ... повсякчасноприсутня! —

на Чужині — я ВДОМА... і щаснобезжурний!...

Діти сплять... Хрест Південний став в Небі над ними...

Верховини вгорнулись в сірі свитки з туманів...

Йдуть... Чумацьким Шляхом — із Надією в серці — Пілігрими...

в Обітований Край... Переможних, Суворих Гетьманів!

Муара Сіпонгі, Суматра.

- 86 a -

Е Л Е Г І Я

Падаєть — з власного дерева — спілі, смачні абрикоси...

А Олеандри — як Юнки на учту — прикрасили квітами коси:
білими, жовтими і як вогонь: полум'яно-червоними...

Десь на Вечірню людей закликають лазурними дзвонами...

Ген у повітрі високо кружляє ластівок зграя...

Небо безхмарне голубить блакиттю без меж і без края...

З берегу свіжу несе прохолоду ласкавий Легінь-Бриз...

Сонце — сковалось на Заході — в шатах рожевих риз...

Горнеться Вечір — до Жінки-Землі — Трубадуром залюбленим...

В серце злетіла Журба... за Далеким... і Рідним — загубленим...

Тим, що в Юнацтвії Веселкою грато: думками, надіями, мріями...

Тим, що з коріннями вирвав СТРИБОГ із Життя ... буревіями!...

Мантон, Лазуровий Беріг

23.06.1982

Крізь зелені тунелі ,між вітів навислих,
мчало авто в гостину,до Кенту горбів.
Над Сеймом був думками... А Ви - десь на Віслі?
Зустрічали - як Рідних - Сім Столітніх Дубів!

Наче з казки воскресле,недоторкане часом,
зупинилось,застигло в обіймах Гірлянд,-
Древнє Панське Гніздо,де Маркіз-Карабасом -
Кіт - в садку виглядає- Еліс з Вондерлянд.

Покоління поклала ця Хата в колиску,
покоління прощала... до чорних гробів...
Скільки щастя зросло в ній,у ранішнім блиску,
і зітхань,як вечірній туман голубів...

Виглядали Дівчата в розлогу долину:
„Чи вертає з Походу з Козаками,Панич?"
Виряжали Жінки... до Зеленого Клину...
Чумаків... в розставанням засмучену ніч!

Із під Стріхи Твоєї - народились Імперії!
Дарувала їм крові хороброї Дань!
На узгір'ях Тибету, в Канадійській Прерії,
Ти була - Хресна Мати - величних завдань.

Завше скромна і гідна,в собі певна,людяна,
як наш Хутір Козацький - в Дикім Полі - Оаз!
Де і брязкіт шабель,і Бандура Бояна,
і гаряча Молитва,і Гетьманський Наказ!

.....
.....

І здавалось: вертаєм до Предків,додому...
(де в щасливім подружжі - жив з Грекинею Скит!)
Стихнув галас Сучасності...космонавтів,атому...
Муркотів шумку-сагу ... на припечку Кіт...

БІЛИЙ АРКУШ

Білий аркуш — ніким не ціловані Юнки уста...
Едельвайс, що самітно на скелях зроста...

Білий аркуш — улюблена Рідна Дружина,
що чекає зачаття Первородного Сина...

Білий аркуш — Снігурка, донька Бігуна,
що у ночі полярні зустріча Джигуна...

Білий аркуш — небесних ягняток отари,
де замість Чабанів — Літаки пасуть хмари...

Білий аркуш — загорнуті в сніг Верховини,
де чатують на жертви ... смертоносні Лавини...

Білий аркуш — жде Думку , в турботі та тузі,
як Козак — Побратима з походу у Лузі...

Білий аркуш — п'є „Воду Живу" із криниці,
береже усі мрії, глибин таємниці...

Білий аркуш — на сповідь до нього хилюся...
Він — каплиця, де Богові-Духу молюся...

.....

.....

Білий аркуш — Надгробна Плита, мармурова...
Тим, що Землю не хочуть покинутъ... без Слова!...

З М И С Т I Ф О Р М А

Друже! Форма не є тільки стежка і міст,
по яким шлеш у світ серця заклики й думи!
Не знаряддя, як мислять кроти й недоуми...
Вона — творчість, що родить із хаосу зміст!

Вона є для митця — самоціль, а не рама!
Як молитва готичних шпилів катедраль,
діамант, що аморфність вугілля скував у кристаль,
символ візій, глибинних синтез панорама!

Хто — у постаті зrimі класичної форми —
таємниці містерій, закони та норми ,
сенс буття — здібний втілить є справжнім поетом!

Він вкрашає коронами метаморфози
кожний прояв життя — злидні нашої прози...
Хрест — стає із Розп'яття — Воскресних Надій Силуетом!

Замість листа до Михайла Зерова (Ореста) в Авгсбурзі,
шкільного товариша з Кролевця, на Чернігівщині.

К О Н Д О Т Ъ Е Р И

Чую голос Ваш — Друзі мої ! — Кондотьєри!
Хоч зійшли Ви зі сцени, зачинили портьери...

Але в душах споріднених – є Ви безсмертні!
Відганяєте сумніви, боягувні, інертні!

І відважних, хоробрих — до бою, до герця —
закликає Ваш приклад :: Безстрашного Серця!

Ви любили Ваш одяг, розкішний, багряний!
(щоб ніто не помітив, як близне кров з рані...)

І на смерть Ви ішли — як до танку, на свято!
І вмирали так само : і гордо й завзято.

як жили: вірні суті своїй і вдачі!
СМОЛОСКИПІ І ВИБУХИ СВІТЛО-ГАРЯЧІ!

Мантон, Франція . 23.XI.1980.

КУБАНСЬКА КОЛИСОВКА

Спи, синочку мій, прекрасний ! ..
Баюшки, баю !
Тихо світить місяць ясний
в колиску твою.
Розповім тобі я казку,
пісню проспіваю...
Загорну в тепло і ласку,
в сон заколисаю...
Поміж скель рокоче Терек,
плеще мутний вал...
Злий Чечен повзе на беріг,
точить свій кинджал...
Та твій Батько, є надійним
Воїном в бою! ..
Спи-ж , дитинко, будь спокійним...
Баюшки баю! ...
Підростеш - і збройне Плем'я -
покличе тромpet!
Сміло встромиш ногу в стрем'я
і візьмеш мушкет!
Богатир ти будеш з виду
і Козак душою!
Проводжати тебе вийду -
ти махнеш рукой своєю...
Я сідло твоє гарненько
шовком розіш'ю,
щоб ти чув - з тобою Ненька -
Баюшки баю !
Дам тобі я на дорогу
образок святий,
став його - у жертви Богу -
пред собою , ти !
Та, готуючись до битви,
згадуй свою Маті!
Щоб могли мої молитви
тебе захищати...
Спи-ж , Козаче, добрий, чесний!
Витязь у бою !
Місяць - промінь : "спис небесний"
в душу шле твою! ...
(Баюшки баю ! ...)

Е З О Т Е Р I Ч Н Е

Є думки, для яких слів не має людина...
Вони родяться в мент, коли Зорі співають...
Коли в темну могилу юнь Дружини ховають...
Коли в очі погляне Первородна дитина...

Не зови їх з глибин — недосяжних для Мови!
Для інтимних інкогніто — назв не шукай!
Порожнечою фрази — їх Суть не лякай!
Бережи — як клейноди — безслівні розмови!...

Хай бреняТЬ — наче арф золоті павутини —
на Весіллі, на Тризні, на Хресті й Гільотині...
„ De Profundis” — Псаломом Небесам!

Мовчазні їх Паролі — мов ключі Господині —
розвчиняють всі Брами — в таємничі Святині...
у загублений Рай... у Сезам !...

З У С Т Р І Ч

Коли гляне глибоко Дівча в Твої очі...
І побачить в них полум'я й лаву Вулкану...
і свої сподівання: таємничі, дівочі...
і СЕБЕ — як улюблену „Мрію Кохану”!...

Обіймуть тоді Тебе — Душі, щі крила...
і пригорнуть до спраїльних любови грудей...
Прошепоче: „Тобі — мое серце відкрила...
Мое тіло ... чекає на наших Дітей...”

.....

І розквітнуть у Вашім Питомнику — тисячі роз!...
Гармонійно лунатиме в нім Ваш „Небесний Дует”!
Захищатиме РІД — Омофором своїм — Симбіоз...
І складе дивну „Сагу” про Вас Трубадур — Поет!

Е К С Т А З

Випадково зустріне людина людину...
гляне в очі один -одному... засміється...
проминули століття в розлуці... здається...
все життя: то було лише чекання, на її- едину!

Серце любить не так, щоб із кимсь поділилося...
знає, певне: не буде ніколи прощання,
як що долі наказ не вшанує, призначення...
де ж ти щастя так довго блукало, барилось??

На весні так сади-в одну ніч! - розцвітається!
тане крига, мости льодоходом ламаються...
повінь греблі розносить і рве береги!

Так закохані любляться, вірно кохаються...
не питаютъ коли поберуться, звінчуються...
забувають весь світ... всіх і вся... навкрути!

Лондон
1960

Е В О Л Й Ъ Ц І Я П О Д Р У Ж Ж Я

Коли кохання пристрасне — по смерті Беатріче — згасне...
І в серця полумі згорить усе земне й дочасне,
Рождається Любов...до Мудрості — Філософія!

Змовкає Еросу бурхлива гра... „Concerto Grosso”
І Жінка вже не є Спокусниця та Єва — Раєві загроза...
А дар Небес... Подруга, і Посестра, і Софія!

І відчиняється незнаний досі обрій, перспектива...
А Дух — в гармонії із серцем — зазнає поновні дива...
Щукає підсумків, і вартостей — за Вічності порогом.

Минуле у сучасності живе — як спогади в синтезі-панорамі...
„Дзвенять ключі”.... Воротаря, що жде Прочан в Небесній Брамі...
І серце тугою щемить... за зустрічю з Дажбогом !

Д О П А Н I ...

Нехай Твоє серце не знає тривоги...
Нехай Твоїх дум не вкриває туман.
Хай очі — містерій душі драгоман —
зоріють і кличуть в нові перемоги!

Нехай на устах Твоїх усміх не в'яне
Плуг часу не оре на зморшки чола.
А слово — мов з квітів пахучих бджола —
збирає мед приязні, тепле, весняне...

Висить на незримій Твоїй пуповині:
майбутність і щастя нащадків-дітей!
бажань їхніх чину, ідей...

Спрямовує душі на шлях верховинний
Твій вибір із вартостей. Якість зачатъ —
життю надає ідеалів печать...

Лондон 1967.

НА СОПКАХ МАНЖУРІЇ

На Сопках Манжурії...
Ви полягли у боях!
Вашою смертю — всі ми захурені:
носим ажур у серцях...

Тисячі Ваших улюблених Юнок —
Ви залишили самих...
Зникли в житті їх : палкий поцілунок,
щастя та радісний сміх!

Будуть Вони — „Неодружені Вдови” —
довго пригадуватъ Вас...
А незабутні хвилини чудові —
з серця не викреслить час...

.....

Спіть же — в далекій Країні — Рідні!
Жертвних Лицарів лава...
Правнуки Витязів — Предків гіди...
„Вічна Вам Пам'ять!” і Слава!

Мантон, Франція
24.01.1982

A M E T I S T I

Ночувала (вітром гнана)... Хмарка злототкана...
на груді (в незнаного)... у Велетня-Вулкана...

Вдосвіта, Вона у путь майнула... вранці-рано...
залишаючи - на серці у Бескида - гостру рану...

Він стоїть - самітний - і замислився глибоко...
А слюза - перлиною - скотилась з його ока...

В ній -розчинені плили його любов і мрії чисті,
що застигнули кристалами в щілинах, як рожеві аметисти!

.....

Я приніс Тобі їх - Ксеню! - як весільний подарунок...
З Верховин Карпатських, Рідних - ніжний поцілунок...

То ж носи їх - Талісманом - біля серця, як намисто...
щоб Любов Твоя була - як Аметисти - і рожева й чиста!...

"В КІНЦІ ГРЕБЛІ"

О, незабутні Спогади Юнацтва... незрадливі!
Питомник... пах троянд... і в Дулінім Гаю,
Майовки, де шукали забавок... і зілля-розмаю!
Лоскочите ви серце... мов Русалки жартовливі...

Ввижається : хлопча, у Спаському Соборі,
дуєт вечірній, як молитву „Хай же сповниться” – співа.
А зраня... на віночки кучерям злотистим – він зрива:
Конвалії – травневі дзвоники – у Коцубеївському Борі.

Пливуть – у місячному сяйві ! – човники Десною!
Шопочеться довірливо, над правим берегом, з сосною
Румянцева Палац... про дні давно-давно минулі...

Про те, як скинули з Батурина Гетьманського Герба...
А в кінці Греблі... слухає – шумить захурена Верба:
Дівчат, що „в порі стали”... та ідуть, співаючи, на Гулі!

Берлін-Шарлотенбург
1921 рік.

М У Д Р Е Ц Ъ З І С Х О Д У

Давно колись... у Паданзі ,
На Західному Березі Суматри,
сиділи ми за чаркою —
з купцем — Китайцем — біля ватри...

Я скаржився... що Люд тутешній
не вміє і не хоче працювати...
Що кожний крок їх треба ,
як у дитини пильнувати...

А Він мені: „Ласкавий Пане!
Даремно нарікасте на них!...
Хто-ж годував би нас — Розумних,
Коли-б на Світі не було Дурних??

Гага, 1956 рік.

ДЕМОКРАТИЗАЦІЯ

Відчувши, що надходить час розплати й смерти,
Диктатор-Лев надумався сліди затерти
своїх провин, злочинів і знущань...
віддавши „Демократії" належну дань...

Дає наказ Він : Склікати Комісію Виборчу,
що виявила б всенародну Волю творчу,
і доручає їй - Наслідника собі обрати,
усунути свавілля і безправності стократі...

що панували досі у Державі-Чрезвичайці...

.....
А склад Комісії: ТРИ ЛЕВИ І ТРИ ЗАЙЦІ !

Байка з Югославії.

Гага, 02.XII.1965

Р О С Т М О Р Т Е М

Коли мої останки внезабарі покладуть до домовини,
загорнуть їх у пах свічок і білих хризантем...
О, Друзі! — не шукайте поминальних тем...
Не згадуйте мої заслуги, досягнення й провини...

І не кажіть, що променіють і чоло мое і скроні,
що на губах застигнув недокінчений сонет,
що руки пристрасно стискають олівець-багнет,
що і посмертно йду на герць: в атаці й обороні!

І не хваліть співучу і дзвінку музичність
моїх поезій — як шедеврів незабутніх...
Хай тільки скаже, хоч один з присутніх:
"Він Душу мав спрямовану у Вічність!"

Гаага, 03.02.1964

П О В О Р О Т Д О Д О М У

Як умру... не ховайте мене у могилу!

Не кладіть у тюрму домовини...

Не садіть — над труною — Калину похилу...

Опустіть — на дощі — в Океана глибини...

Зійде вдосвіта Сонце... і сірим туманом

візьме воду до Неба, а вітер ту хмарку
понесе й зронить десь... за далеким Лиманом!...

Животворним дощем... у садочку, чи в парку...

І від тої — Померлих Сльози — від краплинни,
що — Хтось Рідний — прислав з того Світу!
затремтять пелюстки... ніжні шати ... Жоржини,
що відчує всю тугу... всю ласку привіту!...

У обійми візьме... немов Рідну Дитину...

що чекає на зустріч — любов повсякчасно...

.....

.....

Спочиватиму вдома... біля Рідного Тину:

Буде Серцеві втішно... буде радісно, щасно!

В С Т А Н Ъ I З М О Г И Л І , В О Я Н Е !

З М І С Т :

Фото Миколи Скрипника з 1922-го року, Берлін-Шарлотенбург
 " Ольги Никитенко - Скрипник , з 1922-го року, Київ

I. КООРДИНАТИ

Сторінка

Заспів.	I
Перед Портретом Нареченої	2
Фото Миколи та Ольги з року 1913, Кролевець.	
Дарунок Дажбога	3
Побратим Юрко Дубницький	4 - 6
Рікі - Тікі - Так	7 - 9
Пам'яті Посестри Марусі Тарасенко	10
Візія	II
Самурай	I2

II. ДАЖБОЖІ ВНУКИ

Мотто	I3
Молитва Русича	I4
Верховини	I5
На Новий Рік	I6
Космогонія Русі	I7 - I9
О, Русичі!	20 - 23
Рідна Мудрість „Влес Книги“	24
Рідна Мова	25
„Злиття Націй“	26
Берегиня	27 - 28
Пілігрими	28
Матірслава	29
DE PROFUNDIS	30
Тіні Забутих Предків	31
Блудні Діти	32
Гонило, Стережи	33
Перебенля	34
Подарунок	35

	Сторінка
„Мідні Громи”	36
Проміні – „Стріли Небесні”	37
III. ПОРТРЕТИ СУЧАСНИКІВ	
Немезіда	39
В Десяті Роковини Смерти Гетьманича Данила	40
Гоуби Білій	41
OBERSTDORF	42
Микола Зеров	43 – 45
На Смерть Миколи Скрипника	46 – 47
Ювілар	48 – 49
IV. ІСТОРІОСОФІЧНІ ТЕМИ	
Заповіт Юрія Липи	51
COTE D'AZUR і Кубань	52 – 53
Королі і Ченці	54
Багнеться бути Редактором	55
Носталгія	56
Батурин в Ніцці	57 – 58
Святий Юрій	59
„Крилатим”	60
О, Сииу!	61
V. НА РЕЛІГІЙНІ ТЕМИ	
Подяка Мамі	63
Христос Рождається	64
Божий Воїн	65
Горячі Свічки	66
Notre Dame de Paris	67
Богородиця- Мати	68
Petit Sermon	69
Ecce Homo	70
Millenium	71
„Річ Посполита”	72
Сокироносці	73
Ювіляр – Яничар	74
Валентинові Морозу	75 – 76
Конгресові	77

УІ. ЛІРИКА, НА РІЗНІ ТЕМІ	78
Поетові	79
Кому повім мою печаль?	80
Голянська Баркарола	81
На Кутю.	82
Франц Ліст і Кароліна	83 - 84
Капелюх Наполеона	85
Бівак	86
SEVEN OAKS (KENT)	87
Білий Аркуш	88
Зміст і Форма	89
Кондотьєри	90
Кубанська Колисовка	91
Езотерічне	92
Зустріч	93
Екстаз	94
Еволюція Подружжя	95
До Пані	96
На Сопках Манжурії	97
Аметисти	98
В Кінці Греблі	99
Мудрець зі Сходу	100
Демократизація	101
Post Mortem	102
Поворот Додому...	103
З м і с т	104 - 106

- 106 -

<u>Дружині ОЛІ</u>	86 а
<u>Елегія</u>	86 б

Гага, 21.XI.1983